

วรรณคดีอเมริกัน

ฉบับย่อ

สำนักงานสารนิเทศ
กระทรวงการต่างประเทศสหรัฐฯ
<http://usinfo.state.gov>

วรรณคดีอเมริกัน

ฉบับย่อ

บรรณาธิการอำนวยการ: จอร์จ แคล็ค

ผู้เขียน: แคธริน แวนสแปงเคอเรน

บรรณาธิการ: พอล มาลามัต

ออกแบบหนังสือ: โคลอี้ ดี. เอลเลียส

ภาพปก: แซลลี วิตสกี

ออกแบบปก: มิน-เยา

ผู้เอื้อเฟื้อภาพ : หน้า 8: Library of Congress; หน้า 13: National Portrait Gallery, Smithsonian Institution; หน้า 14: © The Bettmann Archive; หน้า 15: Library of Congress; หน้า 16: Harper & Bros; หน้า 19: Harvard College Library; หน้า 23: ภาพวาดโดย Thaddeus A. Miksinski, Jr.; หน้า 25: Library of Congress; หน้า 29: Acme Photos; หน้า 30: © AP Images; หน้า 31: Library of Congress; หน้า 32: Pix Publishing, Inc.; หน้า 34: © AP Images; หน้า 35: © AP Images; หน้า 37: © AP Images; หน้า 39: The Bettman Archive; หน้า 41: (บน) © AP Images (ล่าง) © AP Images; หน้า 42: © AP Images; หน้า 43: © AP Images; หน้า 44: © AP Images; หน้า 45: © AP Images; หน้า 46: © AP Images; หน้า 47: © AP Images; หน้า 48: © AP Images; หน้า 49: © AP Images; หน้า 50: © AP Images; หน้า 51: (บน) © AP Images (ล่าง) © AP Images; หน้า 52: © AP Images

เกี่ยวกับผู้เขียน

U ครรีน แวนสแปงเคอเรน อาจารย์วิชาภาษาอังกฤษ มหาวิทยาลัยแทมปา เคยเดินทางไปบรรยายเกี่ยวกับวรรณคดีอเมริกันในหลายประเทศทั่วโลก และเคยดำรงตำแหน่งผู้อำนวยการสถาบัน Summer Institute in American Literature ที่ได้รับทุนสนับสนุนจากมูลนิธิฟุลไบรท์ เธอได้รับปริญญาตรีจากมหาวิทยาลัยแคลิฟอร์เนีย ที่เบิร์คเลย์ และปริญญาเอกจากมหาวิทยาลัยฮาร์วาร์ด

งานเขียนยุคแรกของอเมริกา

ภาพวาด "งานเลี้ยงวันขอบคุณพระเจ้าครั้งแรก ปี 1621" โดย เจ. แอล. จี. แฟร์ริส แสดงภาพงานเลี้ยงฉลองผลเก็บเกี่ยวที่อุดมสมบูรณ์ซึ่งผู้ตั้งรกรากรุ่นแรกและชนพื้นเมืองอเมริกันร่วมกันจัดขึ้น ภาพเอื้อเฟื้อโดย Library of Congress

S ากฐานของวรรณคดีอเมริกันเริ่มต้นจากวรรณกรรมมุขปาฐะ (orally transmitted myths) ปกรณัม ปรัมปรา ตำนาน นิทาน และคำร้อง (ที่ปรากฏในเนื้อเพลงเสมอ) จากวัฒนธรรมของชาวพื้นเมืองอินเดียน ประเพณีมุขปาฐะของชนพื้นเมืองอเมริกันนั้นมียุ่หลากหลาย นิทานของชนพื้นเมืองอินเดียนล้วนเต็มไปด้วยความเคารพยำเกรงธรรมชาติในฐานะมารดาผู้ให้กำเนิดทั้งในด้านจิตวิญญาณและด้านกายภาพ ธรรมชาติมีชีวิตโลดแล่นและเปี่ยมพลังทาง

จิตวิญญาณ ตัวละครหลักๆ อาจเป็นสัตว์หรือต้นไม้ โดยมักจะเป็นสัญลักษณ์ของสิ่งมีชีวิตที่ใช่เป็นสื่อแทนชนเผ่า กลุ่มชน หรือปัจเจกชน

สิ่งที่ชนพื้นเมืองอินเดียนมอบไว้แก่อเมริกันนั้นมีมากมายมหาศาลเกินกว่าที่เชื่อกันอยู่ คำภาษาพื้นเมืองนับร้อยๆ คำที่ใช่อยู่ในภาษาอังกฤษแบบอเมริกันที่ปรากฏในชีวิตประจำวันนั้นมีเช่น "canoe" (เรือแคนู) "tobacco" (ยาสูบ) "potato" (มันฝรั่ง) "moccasin" (รองเท้าหนังนี้ม) "moose" (กวางชนิดหนึ่ง) "persimmon" (ลูกพลับ) "raccoon" (ตัวแรคคูน) "tomahawk" (ขวานออกศึก) และ "totem" (โทเท็ม หรือ สัญลักษณ์ของสิ่งมีชีวิตที่ใช่แทนชนเผ่า) งานเขียนของชนพื้นเมืองอเมริกันร่วมสมัย ซึ่งอภิปรายไว้ในบทที่ 8 นั้นมีผลงานที่งามประณีตอยู่ไม่น้อย

บันทึกชิ้นแรกของชาวยุโรปที่เดินทางไปสำรวจทวีปอเมริกาเป็นภาษาสแกนดิเนเวีย วินแลนด์ซากา (*Vinland Saga*) ซึ่งเขียนด้วยภาษานอร์สโบราณนั้นเล่าเรื่องราวของนักผจญภัยเลฟ เอริกสัน (Leif Eriksson) กับกลุ่มชาวนอร์สพเนจรที่แวะพักพิงในช่วงเวลาสั้นๆ ณ ที่แห่งหนึ่งบนฝั่งตะวันออกเฉียงเหนือของทวีปอเมริกา ซึ่งอาจจะเป็นโนวาสโกเชียในแคนาดาก็ได้ ในช่วงทศวรรษแรกของศตวรรษที่ 11

อย่างไรก็ตาม การติดต่อครั้งแรกระหว่างทวีปอเมริกากับโลกส่วนอื่นๆ เท่าที่เราทราบและยังคงดำเนินสืบเนื่องต่อมานั้น เริ่มด้วยการเดินทางอันเกรียงไกรของนักสำรวจชาวอิตาลีเยน คริสโตเฟอร์ โคลัมบัส ซึ่งได้รับทุนสนับสนุนจากพระราชินีอิซาเบลลาแห่งสเปน บันทึกของโคลัมบัสใน*เอพิสตอลา* (*Epistola*) ซึ่งตีพิมพ์ใน ค.ศ. 1493 เล่าเรื่องราวเข้าใจในการเดินทางครั้งนั้น

ความพยายามแรกเริ่มของชาวอังกฤษในการก่อตั้งอาณานิคมนั้น นับเป็นความหายนะอย่างร้ายกาจ อาณานิคมแห่งแรกก่อตั้งขึ้นใน ค.ศ. 1585 ที่โรอาโนกนอกชายฝั่งนอร์ธแคโรไลนา ชาวอาณานิคมทั้งหมดสูญหายไปไม่มีเหลือ อาณานิคมแห่งที่สองยืนยงต่อมายาวนานกว่านั้น คือเจมส์ทาวน์ ซึ่งก่อตั้งใน ค.ศ. 1607 เมืองนี้ฝ่าฟันความอดอยากยากแค้น ความโหดเหี้ยมและการปกครองอย่างกดขี่ อย่างไรก็ตาม วรรณคดียุคนี้วาดภาพอเมริกาด้วยสีสรรีเรื่องราวของการแผ่อาณานิคมเริ่มแพร่กิตติศัพท์ไปทั่วโลก

ในศตวรรษที่ 17 โจรสลัด นักผจญภัยและนักสำรวจเปิดทางให้แก่กระแสของนักแผ่ออาณานิคมถาวรเป็นระลอกที่สอง ซึ่งพากันล่าเลี้ยงภรรยา ลูกอุปการณ์ทำไร่และเครื่องมือช่างเข้ามา วรรณกรรมยุคแรกเริ่มของการสำรวจดินแดนประกอบด้วยอนุทิน จดหมาย บันทึกการเดินทาง ปุ้มเรือ และรายงานของนักสำรวจที่เสนอต่อผู้สนับสนุนทางการเงิน เนื่องจากว่าในที่สุดแล้วประเทศอังกฤษเข้าครอบครองอาณานิคมในทวีปอเมริกาเหนือ วรรณคดียุคอาณานิคมที่เป็นที่รู้จักดีที่สุดและมีการรวบรวมไว้มากที่สุดจึงเป็นวรรณกรรมภาษาอังกฤษ

ไม่น่าจะมีชาวอาณานิคมอื่นใดในประวัติศาสตร์โลกเป็นปัญญาชนเหมือนพวกพิวริตัน ซึ่งส่วนใหญ่จะมีเชื้อสายชาวอังกฤษหรือชาวดัตช์ ระหว่าง ค.ศ. 1630 ถึง 1690 มีบัณฑิตที่จบจากมหาวิทยาลัยอยู่ในบริเวณภาคตะวันออกเฉียงเหนือของสหรัฐอเมริกาที่เรียกกันว่าแถบนิวอิงแลนด์จำนวนมากพอๆ กับบัณฑิตที่อยู่ในอังกฤษ พวกพิวริตันที่สร้างตัวเองด้วยลำแข้งและบ่่อยครั้งที่ชวนขวยเรียนหนังสือด้วยตนเอง ต้องการเรียนเพื่อเข้าใจและปฏิบัติตาม

พระประสงค์ของพระเจ้าขณะที่พวกเขาก่อสร้างอาณานิคมของตนทั่วทั้ง นิวอิงแลนด์

แนวการเขียนของพวกพิวริตันแตกต่างกันไปอย่างมาก นับแต่กวีนิพนธ์เชิงอภิปรายที่ซับซ้อนไปจนถึงบันทึกในบ้านและประวัติศาสตร์ศาสนาเชิงสั่งสอนแบบครอบงำ ไม่ว่าจะเป็นแนวการเขียนหรืองานประเภทใด จะคงมีเนื้อหาบางอย่างปรากฏอยู่ด้วยเสมอ นั่นคือทัศนคติการมองชีวิตเป็นการทดสอบ การสอบไม่ผ่านหรือล้มเหลวย่อมนำไปสู่การถูกขับไล่และตกนรกหมกไหม้ชั่ววันรันดร์ ส่วนการสอบผ่านย่อมนำไปสู่ความผาสุกถาวรบนสวรรค์ โลกนี้จึงเป็นเวทีการต่อสู้ช่วงเวลานานระหว่างเดชาานุภาพของพระเจ้าและฤทธานุภาพของซาตาน ซึ่งเป็นศัตรูที่น่าเกรงขามซึ่งปรากฏร่างในรูปต่างๆ นานา

นักวิชาการได้ชี้ให้เห็นมานานแล้วว่ามีความเชื่อมโยงระหว่างลัทธิพิวริตันกับลัทธิทุนนิยม ลัทธิทั้งสองต่างมีรากฐานอยู่บนความทะเยอทะยาน ความวิริยะ และความอดุสาหะบากบั่นแรงกล้าที่จะไปถึงความสำเร็จ ถึงแม้ว่าชาวพิวริตันปัจเจกชนอาจไม่รู้ว่าตามนัยยะที่เข้มงวดของเทววิทยาแล้ว พวกเขาจะได้รับการ “ช่วยให้รอด” หรือไม่ และในบรรดาผู้ได้รับคัดเลือกนั้นใครบ้างจะได้ขึ้นสวรรค์ กระนั้นพวกพิวริตันก็มักจะรู้สึกถึงความสำเร็จในเชิงโลกเป็นเครื่องหมายแสดงถึงการได้รับคัดเลือกจากสวรรค์ พวกเขาแสวงหาทรัพย์ศฤงคารและฐานะอันดรามิไซ์เพียงเพื่อตัวเอง แต่เพื่อเป็นความมั่นใจในความสุksomบูรณ์ของจิตวิญญาณและพันธสัญญาในชีวิตวันรันดร์

นอกจากนั้น แนวคิดเกี่ยวกับความเป็นผู้นำย่อมส่งเสริมให้เกิดความสำเร็จ พวกพิวริตันรู้สึกว่าการก้าวหน้าสู่ความสำเร็จของตนและความสุขของ

ชุมชนนั้นหมายถึงการดำเนินตามพระประสงค์ของพระเจ้าด้วย ตัวอย่างที่ยิ่งใหญ่ของงานเขียน ความเชื่อและการดำเนินชีวิตคือพระคัมภีร์ไบเบิลที่เป็นบทแปลภาษาอังกฤษ การที่คัมภีร์ไบเบิลสืบทอดมาจากโบราณนั้นทำให้คัมภีร์มีน้ำหนักน่าเชื่อถือในสายตาของพวกเขาพิวริตัน

เมื่อศตวรรษที่ 17 ล่วงเข้าสู่ศตวรรษที่ 18 ลัทธิที่ยึดถือความคิดของตนครอบงำผู้อื่น หรือสิทธิอันตนิยม (dogmatism) เริ่มค่อยๆ ลดน้อยลง แม้ว่ายังมีพวกพิวริตันที่พยายามอย่างเข้มงวดที่จะลดทอนกระแสแห่งขันติธรรม หัวใจของขันติธรรมและเสรีภาพทางศาสนาที่ค่อยๆ แผ่ขยายไปในอาณานิคมในอเมริกา เริ่มมีขึ้นเป็นครั้งแรกในโรดไอแลนด์และเพนซิลเวเนีย ซึ่งเป็นบ้านเกิดของพวกเขาควอเกอร์ (Quakers) พวกเขาควอเกอร์ที่มีเมตตาธรรมและขันติธรรม หรือ “เพื่อน” ดังชื่อที่ใครๆ เรียกพวกเขา เชื่อว่าความศักดิ์สิทธิ์ ของสำนักปัจเจกชนนั้นเป็นแหล่งกำเนิดสำคัญของระเบียบแบบแผนสังคมและศีลธรรม ความเชื่อพื้นฐานแบบควอเกอร์ในความรักและภราดรภาพสากลทำให้พวกเขามีความเป็นประชาธิปไตยอย่างกล้าลึกและต่อต้านอำนาจของผู้มีอิทธิพลทางศาสนาที่ต้องการครอบงำทางความคิด พวกเขาถูกขับไล่ออกจากรัฐแมสซาชูเซตส์ที่เข้มงวด ซึ่งเกรงกลัวอิทธิพลของพวกเขา และไปก่อตั้งอาณานิคมที่ประสบความสำเร็จยิ่งคือเพนซิลเวเนีย ภายใต้การนำของวิลเลียม เพนน์ใน ค.ศ. 1681

อิสรภาพต้นวรรณกรรม

การปฏิวัติของอเมริกาที่ต่อสู้อย่างทรหดเพื่อเป็นไทจากอังกฤษ (ค.ศ. 1775-1783) เป็นสงครามสมัยปัจจุบันครั้งแรกที่ต่อสู้เรียกร้องอิสรภาพจากมหาอำนาจอาณานิคม ชัยชนะของอเมริกาในการประกาศอิสรภาพในเวลานั้น คนจำนวนมากเห็นว่าเป็นเครื่องหมายจากสวรรค์ที่ส่งสัญญาณบอกว่าการอเมริกากับประชาชนอเมริกันได้รับลิขิตจากฟ้าไปสู่ความยิ่งใหญ่ ชัยชนะทางทหารกระพือความหวังในลักษณะชาตินิยมที่จะได้มีวรรณคดีแนวใหม่ที่ยิ่งใหญ่ กระนั้น ถ้าไม่นับงานเขียนทางการเมืองชิ้นเด่นๆ แล้ว ก็แทบไม่ปรากฏมีผลงานที่โดดเด่นเกิดขึ้นในช่วงการปฏิวัติหรือในยุคต่อจากนั้นไม่นาน

ชาวอเมริกันตระหนักอย่างเจ็บปวดถึงการที่ยังต้องพึ่งพาวรรณคดีอังกฤษ

เจมส์ เฟนิมอร์ คูเปอร์
(James Fenimore Cooper)
(1789-1851)

ที่เป็นแบบอย่างของงานวรรณกรรมอย่างมาก การแสวงหาวรรณกรรมท้องถิ่นกลายเป็นความมุ่งมั่นระดับชาติ เอกราชทางวรรณกรรมของอเมริกาเกิดขึ้นได้อย่างเชื่องช้า เนื่องจากความผูกพันที่ยังคงเหนียวแน่นอยู่กับอังกฤษ อเมริกาเลียนแบบวรรณกรรมอังกฤษและคลาสสิกอย่างเกินพอดี และสภาพความยากลำบากทางการเมืองและเศรษฐกิจก็เป็นอุปสรรคต่อการตีพิมพ์เผยแพร่

เช่นเดียวกับ **วอชิงตัน เฮอร์วิง** (Washington Irving) **เจมส์ เ芬ิมอร์ คูเปอร์** เป็นหนึ่งในนักเขียนอเมริกันที่ยิ่งใหญ่คนแรกๆ เขาเป็นเช่นเดียวกับนักเขียนแนวจินตนิมิตคนอื่น ๆ ของยุค คือปลุกความรู้สึกของอดีตกาล (ในสมัยของเขา ป่าเขาลำเนาไพรของอเมริกาที่มีอยู่ก่อนหน้าและในสมัยเดียวกับการตั้งถิ่นฐานยุคแรกเริ่มของชาวยุโรป) ในงานเขียนของคูเปอร์ เราจะพบเรื่องปรัมปราที่ทรงพลังของ **“ยุคทอง”** และการสูญเสียสิ่งเหล่านั้นไปอย่างน่าสะเทือนอารมณ์

ขณะที่ วอชิงตัน เฮอร์วิง กับนักเขียนอเมริกันคนอื่นๆ ทั้งก่อนและหลังยุคของเขา มุ่งไขว่คว้าหาตำนาน ปราสาทราชวัง และเนื้อหอันเกรียงไกรในยุโรป คูเปอร์ได้ช่วยสร้างสรรค์เรื่องปรัมปราหลัก ๆ ของอเมริกา กล่าวคือประวัติศาสตร์ยุโรปในอเมริกาเป็นการนำเรื่องราวการถูกขับออกจากสวนอีเดน กลับขึ้นมาแสดงใหม่ อาณาบริเวณที่เป็นวัฏจักรของธรรมชาตินั้นมองเห็นได้เพียงพริบตาเดียวก่อนจะถูกทำลาย พงไพรหายวับไปต่อหน้าต่อตาเหล่าผู้บุกเบิกที่อพยพเข้ามาพร้อมกับภาพลวงตาในทะเลทราย นี่คือภาพของการทำลายป่าดงพงไพรที่คูเปอร์มองเห็นเป็นภาพของ **“สวนอีเดนแห่งใหม่”** ที่ดึงดูดชาวอาณานิคมมาตั้งแต่แรก

เฮอร์วิงเป็นลูกชายของครอบครัวควาเกอร์ เขาเติบโตในที่ดินห่างไกลของฟลอแกนทะเลสาบฮอดเซโก (ปัจจุบันคือคูเปอร์สทาวน์) แถบภาคกลางของรัฐนิวยอร์ก ถึงแม้ว่าบริเวณแถบนี้เมื่อเทียบแล้วจะยังคงสงบสุขอยู่ในช่วงที่คูเปอร์ยังเป็นเด็ก แต่ครั้งหนึ่งที่นี่ก็เคยเกิดการสังหารหมู่ของชาวพื้นเมืองอินเดียน ในวัยเด็ก เด็กชายเ芬ิมอร์ คูเปอร์ ได้เห็นผู้คนที่อาศัยตามชายแดนและชนพื้นเมืองอินเดียนแถบทะเลสาบฮอดเซโก และเมื่อเขาโตขึ้น ชาวผิวขาวที่เข้ามาตั้งรกรากอย่างไม่หวั่นเกรงภัยอันตรายก็บุกกรุกเข้าไปในที่ดินที่เขาอาศัย

แนตตี บัมป์โป (Natty Bumppo) ตัวละครที่มีชื่อเสียงในหนังสือของ
คูเปอร์ เป็นตัวแทนของภาพลักษณ์ของพวกชนชายแดน มีลักษณะเป็นสุภาพ
บุรุษ และเป็น “ขุนนางในสายเลือด” ตามแบบเจฟเฟอร์สัน แต่แรกเริ่มใน
ค.ศ.1823 ในเรื่อง *เดอะไพโอเนียร์ส (The Pioneers)* คูเปอร์เริ่มวาดภาพบัมป์โป
ไว้แล้ว แนตตีเป็นชนชายแดนที่มีชื่อเสียงคนแรกในวรรณคดีอเมริกัน และเป็นตัว
ละครแรกๆ ในวรรณกรรมประเภทพระเอกโคบาลและพระเอกในแดนทุรกันดาร
ที่มีอยู่นับไม่ถ้วน เขาเป็นปัจเจกชนที่ชื่อตรงแบบอุดมคติ เป็นสิ่งสมบูรณ์แบบ
กว่าสิ่งคมที่เขาปกป้อง เขายากจนและโดดเดี่ยว และเป็นแบบอย่างของค่านิยม
ทางจริยธรรม และเป็นตัวละครที่เกิดขึ้นก่อน บิลลี บัดด์ ของ เฮอร์แมน
เมลวิลล์ และฮัค ฟินน์ของมาร์ก ทเวน แนตตี บัมป์โป ได้มาจากเลี้ยวชีวิตจริง
ของแดเนียล บูน ผู้บุกเบิกชาวอเมริกัน ซึ่งเป็นพวกควาเกอร์เช่นเดียวกับคูเปอร์
แนตตี บัมป์โปซึ่งเป็นชาวป่าชาวดอยที่โดดเด่นเหมือนบูน เป็นชายรักสงบที่
ชนเผ่าอินเดียนเลี้ยงดูให้เติบโตขึ้น ทั้งบูนและตัวละครสมมติบัมป์โป รัก
ธรรมชาติ รักอิสระ ทั้งคู่ต่างมุ่งหน้าเข้าสู่ทิศตะวันตกเรื่อยๆ เพื่อหลีกเลี่ยงพวก
ตั้งถิ่นฐานที่อพยพเข้ามา พวกเขาเป็นมัคคุเทศก์นำทางเข้าสู่พงไพร จนกลายเป็น
เป็นตำนานแม่ในช่วงที่ตนยังมีชีวิตอยู่

เรื่องโยงโยยที่ผูกรวมเข้าด้วยกันในนวนิยายห้าเรื่องที่เรียกรวมกันว่า
เลเธอร์ สต็อกกิง เทลส์ (Leather-Stocking Tales) กลายเป็นชีวิตของ แนตตี
บัมป์โป เรื่องนี้เป็นผลงานดีเด่นของคูเปอร์ และเป็นเรื่องยืดยาวแบบ มหาकाพย์
ร้อยแก้วซึ่งมีทวีปอเมริกาเหนือเป็นฉาก มีชนเผ่าพื้นเมืองอินเดียน เป็นตัวละคร
หลัก และมีมหาสงครามและการอพยพสู่ทิศตะวันตกเป็นภูมิหลังทางสังคม

นวนิยายเหล่านี้บันดลให้ดินแดนแถบชายแดนอเมริกันในช่วง ค.ศ. 1740 ถึง 1804 มีชีวิตขึ้นมา นวนิยายของคูเปอร์นำเสนอภาพการตั้งถิ่นฐานแถบชายแดนหลายระลอกต่อเนื่องกัน พงไพรดั้งเดิมที่เป็นถิ่นอาศัยของชาวพื้นเมืองอินเดียน การที่ชนผิวขาวเข้ามาในฐานะพรานลาดตระเวน ทหาร พ่อค้า และชนชายแดน การเข้ามาของครอบครัวผู้ตั้งถิ่นฐานที่ยากจนป่าเถื่อน และการมาถึงของชนชั้นกลาง ซึ่งนำผู้ประกอบอาชีพพวกแรกๆ คือผู้พิพากษา แพทย์ และนายธนาคารเข้ามา การอพยพเข้ามาแต่ละระลอกได้ขับไล่คนที่อยู่มาก่อนออกไป ชนผิวขาวขับไล่ชาวพื้นเมืองอินเดียนสู่ทิศตะวันตก ชนชั้นกลาง “อารยะ” ที่เข้ามาสร้างโรงเรียน โบสถ์ และคุก ขับไล่ชาวบ้านแถบชายแดนที่เป็นชนชั้นต่ำให้อพยพสู่ทิศตะวันตก และขับไล่ชาวพื้นเมืองอินเดียนที่อยู่มาก่อนให้ถอยร่นไปอีก คูเปอร์สร้างภาพการอพยพของผู้ตั้งถิ่นฐานเป็นระลอกๆ ที่หลีกเลี่ยงไม่ได้และไม่จบสิ้น โดยมองว่าไม่ได้เป็นความก้าวหน้าอย่างเดียว แต่ยังนับเป็นการสูญเสียอีกด้วย

เช่นเดียวกับ รัดยาร์ด คิปลิง, อี.เอ็ม. ฟอรัสเตอร์, เฮอว์แมน เมลวิลล์ และนักเขียนที่ข้างสังเกตอื่นๆ ในวัฒนธรรมหลากหลายที่เข้ามาอยู่ร่วมกัน คูเปอร์เป็นนักเขียนที่ยึดถือหลักทฤษฎีวิวัฒนธรรมสัมพัทธ์ เขาตระหนักดีว่าไม่มีวัฒนธรรมใดจะมีสิทธิผูกขาดเรื่องคุณธรรมหรือความงามไว้แต่ผู้เดียว

ยุคจินตนิยมหัวอิงแลนด์

บวนการจินตนิยม ซึ่งถือกำเนิดในเยอรมนีและแพร่หลายไปอย่างรวดเร็ว เข้ามาถึงอเมริกาในราว ค.ศ. 1820 ความคิดแบบจินตนิยมเกี่ยวพันอยู่กับมิติด้านจิตวิญญาณและสุนทรียศาสตร์ของธรรมชาติ ตลอดจนความสำคัญของจิตและวิญญาณแห่งปัจเจกชน นักจินตนิยมเน้นย้ำความสำคัญของศิลปะการแสดงออกสำหรับทั้งปัจเจกชนและสังคม

พัฒนาการของตัวตนกลายเป็นแก่นเรื่องหลัก การตระหนักรู้ตัวกลายเป็นวิธีการสำคัญ ตามทฤษฎีจินตนิยมนั้น หากว่าตัวตนและธรรมชาติเป็นหนึ่งเดียวกันแล้ว การตระหนักรู้ตัวก็ไม่ใช่ทางตันที่นึกถึงแต่ตัวเอง แต่เป็นแนวทางการความรู้ที่เปิดกว้างสู่จักรวาล หากตัวตนของเราเป็นหนึ่งเดียวกับมนุษยชาติ ปัจเจกชนก็มีภาระเชิงศีลธรรมที่จะปฏิรูปความไม่เสมอภาคในสังคมและบรรเทาความทุกข์ยากของมนุษย์ ความคิดเรื่อง “ตัวตน” ซึ่งสื่อนัยของความเห็นแก่ตัวสำหรับคนรุ่นก่อนๆนั้นได้รับการกำหนดนิยามใหม่ เกิดคำประสมใหม่ๆ ที่บอกความหมายเชิงบวก คือ “self-realization” (การสร้างตัวตน) “self-expression” (การแสดงตัวตน) “self-reliance” (การพึ่งพาตน)

เมื่อตัวตนที่เป็นอัตนัยและเป็นเอกลักษณ์ไม่ซ้ำใครกลายเป็นสิ่งสำคัญ จิตวิทยาจึงเริ่มมีความสำคัญด้วย มีการพัฒนาวิธีการ และเทคนิคทางศิลปะแบบแปลกๆ เพื่อปลุกเร้าภาวะทางจิตวิทยาที่เข้มข้น “สิ่งดงาม” ซึ่งเป็น

ผลของความงามที่ยิ่งใหญ่ (อาทิเช่น ทิวทัศน์ที่มองจากยอดเขา) สร้างความรู้สึกเกรงขาม ความน่าเลื่อมใส ความไพศาล และพลังเกินกว่ามนุษย์จะเข้าใจได้

ลัทธิโรแมนติกหรือจินตนิยม (Romanticism) เป็นการตอบรับและเป็นสิ่งเหมาะสมสำหรับกวีอเมริกันและนักเขียนความเรียงเชิงสร้างสรรค์ส่วนใหญ่ ภูเขา ทะเลทราย และดินแดนเขตร้อนอันกว้างใหญ่ไพศาลโอบอุ้มสิ่งงดงามไว้ จิตวิญญาณแบบจินตนิยมดูจะเหมาะเจาะกับประชาธิปไตยแบบอเมริกัน โดยเน้นปัจเจกนิยม ตอบรับค่านิยมของสามัญชน และยกย่องจินตนาการที่ได้จากแรงบันดาลใจสำหรับคุณค่าทางสุนทรียศาสตร์และจริยธรรม

คตินิยมเหนือเหตุผล (Transcendentalism)

ขบวนการคตินิยมเหนือเหตุผล ซึ่งปรากฏในผลงานของนักเขียนความเรียง ราล์ฟ วอลโด เอเมอร์สัน และเฮนรี เดวิด ธอโรนั้นเป็นปฏิกริยาต่อลัทธิเหตุผลนิยม (Rationalism) ในศตวรรษที่ 18 และเกี่ยวโยงอย่างใกล้ชิดกับขบวนการจินตนิยม คตินิยมเหนือเหตุผลเกี่ยวเนื่องอย่างใกล้ชิดกับเมืองคองคอร์ด รัฐแมสซาชูเซตส์ ที่ตั้งอยู่ใกล้ๆบอสตัน ซึ่งเป็นที่ที่เอเมอร์สัน ธอโรและกลุ่มนักเขียนคนอื่นๆ อาศัยอยู่

โดยทั่วไป คตินิยมเหนือเหตุผลเป็นปรัชญาเสรีนิยมที่นิยมธรรมชาติมากกว่าโครงสร้างทางศาสนาตามแบบแผน นิยมความเข้าใจอย่างลึกซึ้งของปัจเจกชนมากกว่าคำสั่งสอน และนิยมสัญชาตญาณของมนุษย์ธรรมชาติเหนือประเพณีสังคม พวกนักจินตนิยมแบบคตินิยมเหนือเหตุผลชาวอเมริกันผลักดันปัจเจกนิยมขั้นพื้นฐานรากไปจนถึงสุดขั้ว นักเขียนอเมริกันในสมัยนั้นหรือสมัยต่อมา

มักมองตนเองเป็นนักสำรวจผู้เดียวดายที่อยู่นอกสังคมและชนบประเพณี วีรบุรุษอเมริกัน อย่างเช่นกับตันแอสบาชของ เซอร์แมน เมลวิลล์ หรือ ฮัค ฟินน์ ของ มาร์ก ทเวน นั้น จะต้องเผชิญหน้ากับความเสีง หรือแม้แต่ภัยพิบัติบางประการ ในการแสวงหาตัวตนเชิงอภิปรัชญา สำหรับนักเขียนแนวจินตนิมชาวอเมริกันแล้ว ไม่มีอะไรที่กำหนดมาตายตัว ธรรมเนียมปฏิบัติทางวรรณกรรมและสังคมนั้นเป็นสิ่งอันตรายและไม่ช่วยอะไร มีความกดดันมหาศาลที่จะต้องค้นหา รูปแบบ เนื้อหาและน้ำเสีงที่แท้จริงของงานวรรณกรรม

ราล์ฟ วอลโด เอเมอร์สัน เป็นนักเขียนที่ยิ่งใหญ่แห่งยุคสมัยของเขา เขารู้สึกตัวเองมีภารกิจต่อศาสนา แม้หลายคนจะกล่าวหาเขาว่าบ่อนทำลายคริสต์ศาสนา แต่เขาอธิบายว่าสำหรับเขาแล้ว “การเป็นผู้รับใช้ที่ดีของพระเจ้าเป็นเจ้านั้น จำต้องละทิ้งศาสนจักรไปเสีง” คำปราศรัยที่เขากล่าวใน ค.ศ. 1838 ที่โรงเรียนเก่าของเขาคือโรงเรียนฮาร์วาร์ดดีวินิตี (Harvard Divinity School) นั้น ทำให้ฮาร์วาร์ดไม่ต้อนรับเขาเป็นเวลา 30 ปี ในคำปราศรัยนั้น เอเมอร์สันกล่าวหาศาสนจักรว่าตอกย้ำเรื่องการสอนอย่างครอบงำโดยบีบคั้นจิตวิญญาณจนกระดิกตัวไม่ได้

เอเมอร์สันยังยึดมั่นในการเรียกร้องกำเนิดของปัจเจกนิมอเมริกันโดยได้รับแรงบันดาลใจจากธรรมชาติ ในหนังสือที่ตีพิมพ์ เล่มแรกของเขาชื่อ *เนเชอร์*

ราล์ฟ วอลโด เอเมอร์สัน
(Ralph Waldo Emerson,
ค.ศ. 1803 - 1882)

(Nature) (1836) ความเรียงเริ่มต้นว่า

“ยุคสมัยของเรานั้นถอยหลังเข้าคลอง ยุคของเราสร้างสุสานบรรพบุรุษ เขียนชีวประวัติ ประวัติศาสตร์ บทวิจารณ์ คนรุ่นก่อนหน้าเรามองดูพระเจ้าและธรรมชาติซึ่งๆ หน้า แต่เรา (ได้แต่) มองผ่านทางสายตาของคนรุ่นพ่อ ทำไมเราถึงไม่ยอมเพลิดเพลินเจริญใจไปในความสัมพันธ์ดั้งเดิมกับจักรวาลบ้างหนอ ทำไมเราจึงไม่ยอมมีกวีนิพนธ์จากการหยั่งรู้ ไม่ใช่จากขนบประเพณี และไม่ยอมมีศาสนาที่สำแดงตนแก่ตัวเรา ไม่ใช่ประวัติศาสตร์ของบรรพบุรุษ เรามีฤดูกาลตามธรรมชาติโอบกอดตัวเราไว้ มีกระแสน้ำชีวิตรายล้อมและไหลผ่านตัวเรา และเชื้อเชิญเราด้วยพลังที่ประหลาดมา ให้โลดแล่นไปตามครรลองธรรมชาติ เหตุใดเราจึงไปมัวมั่งมุ่นงมงายอยู่กับกองกระดูกแห้งๆ ของอดีตกาลเล่า...”

ทัศนะที่มาจาก การหยั่งรู้ทางจิตวิญญาณของเขามากมายนั้น ได้มาจากการอ่านหนังสือเกี่ยวกับศาสนาฮินดู ลัทธิขงจื้อ และลัทธิขูฟิในศาสนาอิสลาม

เฮนรี เดวิด ธอโร
(Henry David Thoreau)
(1871 - 1862)

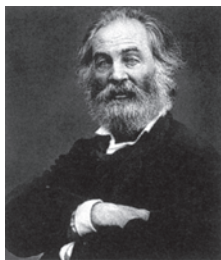
เฮนรี เดวิด ธอโร เกิดในเมืองคองคอร์ด และอาศัยอยู่อย่างถาวร เช่นเดียวกับเอเมอร์สัน เขามาจากครอบครัวยากจน และบวกรับการศึกษาเล่าเรียนจนจบฮาร์วาร์ด ผลงานชิ้นเอกของธอโรคือวอลเดน ออร์ โลฟ อิน เดอะ วูดส์ (Walden, or Life in the Woods) (1854) เป็นผลงานที่เขียนเป็นเวลาสองปี สองเดือน และสองวัน (จาก ค.ศ. 1845 ถึง 1847) ที่เขาใช้ชีวิตอยู่ในกระท่อมที่เขาสร้างขึ้นที่วอลเดนพอนด์ ใกล้เมืองคองคอร์ด

ความเรียงกวีนิพนธ์ขนาดยาวชิ้นนี้ท้าทายให้ผู้อ่านสำรวจชีวิตของตนเองและใช้ชีวิตได้อย่างแท้จริง

ความเรียงเรื่อง “การดื้อแพ่ง” (Civil Disobedience) ของธอโร ซึ่งให้ทฤษฎีการต่อต้านโดยไม่ใช้กำลังที่ตั้งอยู่บนรากฐานว่า บั๊จเจกชนผู้เที่ยงธรรมจำเป็นต้องใช้ศีลธรรมเพื่อคัดค้านกฎหมายที่ไม่เป็นธรรมนั้น เป็นแรงดลใจแก่ขบวนการเรียกร้องเอกราชในอินเดียของมหาตมะคานธี และการดิ้นรนต่อสู้ของมาร์ติน ลูเธอร์ คิง เพื่อเรียกร้องสิทธิพลเมืองของชาวอเมริกันผิวดำ ในศตวรรษที่ 20

วอลต์ วิตแมน เกิดที่ลองไอส์แลนด์ รัฐนิวยอร์ก เขาทำงานพิเศษเป็นช่างไม้และเป็นคนของประชาชน ผลงานที่แปลกใหม่และฉลาดเฉลียวของเขา แสดงให้เห็นจิตวิญญาณประชาธิปไตยของประเทศชาติ วิตแมนเล่าเรียนด้วยตัวเองเป็นส่วนใหญ่ เขาออกจากโรงเรียนไปทำงานเมื่อวัยสิบเจ็ดปี พลาดโอกาสการศึกษาตามแบบแผนอย่างที่ทำให้นักประพันธ์ชาวอเมริกันส่วนใหญ่ได้รับและกลายเป็นนักเขียนแบบวรรณกรรมอังกฤษที่เก่งกาจ เรื่อง *ใบหญ้า* (*Leaves of Grass*) (ค.ศ. 1855) ซึ่งเขาเขียนใหม่และแก้ไขปรับปรุงอยู่ตลอดชีวิตนั้นมีเรื่อง “บทเพลงของตัวเอง” (*Song of Myself*) ซึ่งเป็นบทกวีที่แหวกแนวอย่างน่าทึ่งแบบที่ยังไม่มีชาวอเมริกันเคยเขียนมาก่อนเลย

บทกวีชิ้นนี้มีลักษณะแปลกใหม่ ไม่ใช่สัมผัส มีรูปแบบกลอนเปล่า เป็น

วอลต์ วิตแมน
(Walt Whitman)
(1819 - 1892)

การขีดขูเรื่องเพศอย่างโจ่งแจ้ง อ่อนไหวไม่เก็บกดและเต็มไปด้วยชีวิตชีวา และเป็นคำยืนยันแบบจินตนิยมสุดขีดว่าตัวตนของกวีเองนั้นเป็นหนึ่งเดียวกับจักรวาล และผู้อ่าน บทกวีชิ้นนี้เปลี่ยนโฉมหน้าและวิถีของกวีนิพนธ์อเมริกันไปอย่างถาวร

เอมิลี ดิกคินสัน
(Emily Dickinson)
(1830 - 1886)

ในแง่หนึ่งแล้ว **เอมิลี ดิกคินสัน** เป็นจุดเชื่อมระหว่างยุคสมัยของเธอเองกับอารมณ่อ่อนไหวทางวรรณกรรมของศตวรรษที่ 20 เธอเป็นนักปัจเจกนิยมแบบหัวรุนแรง เกิดและใช้ชีวิตที่เมืองแอมเฮิร์สต์ รัฐแมสซาชูเซตส์ ซึ่งเป็นหมู่บ้านเล็กๆ เธอไม่เคยแต่งงาน และใช้ชีวิตนอกรอบที่แทบไม่มีเหตุการณ์อะไรเกิดขึ้นภายนอก แต่เต็มไปด้วยความรุนแรงภายในใจ เธอรักธรรมชาติและพบแรงบันดาลใจซึ่งในวิชาสัตว วิทยา และฤดูกาลที่แปรเปลี่ยนของชนบทที่นิวอิงแลนด์ ดิกคินสันใช้ชีวิตนั้น

ปลายอย่างสันโดษ เนื่องจากจิตใจ บอบบางอ่อนไหวอย่างเหลือแสนและอาจจะมีเวลาเขียนหนังสืออีกด้วยก็ได้

แนวการเขียนที่กระชับและนิยมไข่มโนภาพของดิกคินสันนั้นเป็นแบบสมัยใหม่และแปลกใหม่ยิ่งกว่าแนวการเขียนของวิตแมนเสียอีก บางครั้งเธอแสดงให้เห็นความตระหนักแบบอัตถิภาวนิยมที่น่าตระหนกตกใจ บทกวีที่สลักเสลากระจ่างชัดและสะอาดบริสุทธิ์ของเธอ ซึ่งมีคนไปค้นพบในทศวรรษ 1950 นั้น

นักเขียนนวนิยายหญิงใหญ่ในยุคแรกๆ

วอลต์ วิตแมน, เฮอร์แมน เมลวิลล์, เอมีลี ดิกคินสัน ตลอดจนนักเขียนร่วมสมัยคือนาธาเนียล ฮอว์ธอร์น และเอ็ดการ์ อัลเลน โป เป็นตัวแทนของนักเขียนวรรณกรรมที่ยิ่งใหญ่รุ่นแรกที่เกิดขึ้นในสหรัฐอเมริกา ในกรณีของนักเขียนบันเทิงคดี มโนทัศน์แบบจินตนิยมแสดงออกด้วยรูปแบบที่ฮอว์ธอร์นเรียกว่า “โรแมนซ์” ซึ่งเป็นรูปแบบนวนิยายที่ใช้สัญลักษณ์ เปี่ยมด้วยอารมณ์ร้อนแรงและสูงส่ง ดังที่ฮอว์ธอร์นให้คำนิยามไว้ นิยายโรแมนซ์นั้นไม่ใช่เรื่องราวความรัก แต่เป็นนวนิยายจริงจังที่ชักลวิวิเศษเพื่อสื่อสารความหมายที่แบบเนียนและซับซ้อน

แทนที่จะกำหนดตัวละครที่สมจริงโดยใช้รายละเอียดมากมายมหาศาล ดังที่นักเขียนนวนิยายชายยุโรปหรืออังกฤษส่วนใหญ่นิยมเขียน ฮอว์ธอร์น เมลวิลล์ และโพลล์บาดภาพตัวละครพระเอกนางเอกให้ใหญ่โตเกินจริง ให้เต็มไปด้วยนัยยะสำคัญแบบลึกลับ ตัวเอกตามแบบฉบับของนิยายโรแมนซ์อเมริกันนั้น เป็นปัจเจกชนที่แปลกแยกและถูกครอบงำ อาร์เธอร์ ดิมสเดล หรือเฮสเตอร์ พิรินน์ในเรื่อง *สการ์เล็ต เล็ตเตอร์ (The Scarlet Letter)* ของฮอว์ธอร์น เอแอบใน *มอบี ดิก (Moby Dick)* ของเมลวิลล์ และตัวละครที่หมกมุ่นและถือสันโดษหลายตัวในนิทานของโป เป็นตัวเอกในนิยายผู้โดดเดี่ยวที่ต้องต่อสู้อยู่กับชะตากรรมหนูที่ไม่มีใครล่วงรู้ได้ ซึ่งเกิดจากจิตใต้สำนึกลึกๆ ของตัวเองด้วยวิธีการ

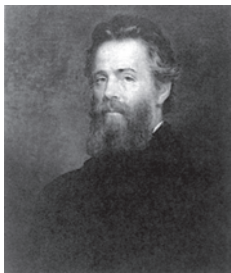
ที่ลึกลับบางอย่าง โครงเรื่องแบบใช้สัญลักษณ์เผยให้เห็นการกระทำของจิต
วิญญาณที่ทุกซ์ทรมาน

เหตุผลข้อหนึ่งสำหรับการสำรวจชอกมูมซ่อนเร้นของจิตวิญญาณในเรื่อง
สมมตินี้ เป็นเพราะในเวลานั้นยังไม่มีชุมชนที่เป็นหลักแหล่ง นักเขียนนวนิยาย
ชาวอังกฤษอย่าง เจน ออสเตน, ชาลส์ ดิกкенส์ (นักเขียนยอดนิยม), แอนโทนี
ทรอลโลป, จอร์จ เอลเลียต, วิลเลียม แรกเคอรีย์ นั้น มีชีวิตอยู่ในสังคมตามแบบ
แผนที่ชัดเจน แจ่มแจ้งและซับซ้อน และแบ่งปันทัศนคติของตนเองกับผู้อ่าน

นักเขียนนวนิยายชาวอเมริกันเผชิญหน้ากับประวัติศาสตร์ของการต่อสู้
และการปฏิวัติ ภูมิศาสตร์ที่เป็นป่าเขาลำเนาไพรกว้างใหญ่ไพศาล และสังคม
ประชาธิปไตยที่ค่อนข้างไร้ขนชั้นและเปลี่ยนแปลงง่าย นวนิยายอังกฤษหลาย
เรื่องแสดงภาพตัวละครหลักที่ยากจนซึ่งก้าวขึ้นบันไดทางสังคมและเศรษฐกิจ
อาจจะเนื่องจากได้แต่งงานกับคนดี ๆ หรือได้ค้นพบอดีตที่ซ่อนเร้นว่ามีสายเลือด
ผู้ดี แต่โครงเรื่องแบบนี้ไม่ได้ท้าทายโครงสร้างสังคมของชนชั้นผู้ดีของอังกฤษ
ตรงกันข้าม กลับตอกย้ำให้เห็นโครงสร้างสังคมผู้ดีชัดขึ้น ความรุ่งเรืองของตัว
ละครหลักทำให้ผู้อ่านชนชั้นกลางหลัก ๆ ของอังกฤษในเวลานั้นรู้สึกสมหวัง

ในทางตรงกันข้าม นักเขียนนวนิยายชาวอเมริกันต้องอาศัยกลวิธีของ
ตนเอง อเมริกาส่วนหนึ่งเป็นชายแดนที่รุกคืบหน้าไปเรื่อยๆ และยังไม่มีขอบเขต
กำหนดแน่นอน เต็มไปด้วยผู้อพยพที่พูดภาษาต่างๆ และดำเนินชีวิตแบบ
แปลกๆ และยังไม่มีการอบรม ดังนั้น ตัวละครหลักในนิยายอเมริกันอาจจะพบ
ตนเองโดดเดี่ยวท่ามกลางชนเผ่าकिनคน ดังในเรื่อง *ไทป์ (Typee)* ของเมลวิลล์
หรือออกตระเวนสำรวจพงไพรอย่างเลเธอร์สต็อกกิง (Leatherstocking) ของ

เจมส์ เฟนิมอร์ หรือเกิดมโนทัศน์เปล่าเปลี่ยนจากหลุมศพเยี่ยงปัจเจกชนสันโดษ
ของโพ หรือพบปะผีร้ายที่เพนฟานอยู่ในป่าอย่างหนึ่มน้อยกู๊ดแมน บราวน์ของ
ฮอว์ธอร์น แท้จริงแล้ว ตัวละครเอกที่ยิ่งใหญ่ของอเมริกันทุกตัวนั้นเคยเป็น
“คนสันโดษ” มาก่อน ดังนั้น บัจเจกชนอเมริกันแบบประชาธิปไตยจึงต้อง
สร้างตัวตนของตนเองขึ้นมา นักเขียนนวนิยายแบบจริงจังของอเมริกันยังจำต้อง
สร้างรูปแบบใหม่ๆ ขึ้นมาอีกด้วย ดังนั้น จึงเกิดเป็นนวนิยายเรื่องยาวเนื้อเรื่อง
แปลกๆ อย่าง *โมบี ดิก* ของเมลวิลล์ และ *เรื่องเล่าของ อาร์เธอร์ กอร์ดอน*
พิม (Narrative of Arthur Gordon Pym) ของโพ ซึ่งมีทำนองร่อนเร่และ
เหมือนฝัน

เฮอร์แมน เมลวิลล์
(Herman Melville)
(1819 - 1891)

เฮอร์แมน เมลวิลล์ มีเชื้อสายจาก

ตระกูลเก่าแก่มั่งคั่งที่ยากจนลงทันควันเมื่อพ่อเสียชีวิตลง แม้จะได้รับการเลี้ยงดูตามชนบทแบบแผน
ของตระกูล และขยันขันแข็ง แต่เมลวิลล์ก็ไม่ได้
รับการศึกษาระดับมหาวิทยาลัย เมื่อวัย 19 ปี เขา
ออกทะเล เขาเกิดความสนใจในชีวิตทะเลสาบขึ้น
มา เนื่องจากประสบการณ์ของตนเอง และ
นวนิยายเรื่องแรกๆ ส่วนใหญ่ของเขาเขียนขึ้น
จากประสบการณ์การเดินทางของเขา หนังสือ
เรื่องแรกคือ *ไทป์ (Typee)* เป็นเรื่องเกี่ยวกับช่วง

เวลาที่เขาใช้ชีวิตอยู่กับชาวไทป์สในหมู่เกาะมาร์เกซในมหาสมุทรแปซิฟิกได้

โมบี ดิก หรือ วาฬ (*Moby Dick* หรือ *The Whale*) งานชิ้นเอกของ เมลวิลล์ เป็นเรื่องราวแนวมหากาพย์ของเรือล่าวาฬ พีควอด (*Pequod*) กับกัปตันเรือชื่อเอแฮบ ซึ่งมุ่งมั่นตามล่าวาฬสีขาวชื่อโมบี ดิก จนนำพาเรือและลูกเรือไปสู่หายนะ งานที่เป็นนวนิยายผจญภัยที่ดูจะมีลักษณะสังคมนิม ชินนี้ ปรากฏข้อความหลายตอนที่พิเคราะห์พิจารณาถึงสภาวะความเป็นไปของมนุษย์ ตลอดทั้งเรื่อง การล่าวาฬเป็นอุปลักษณะอันยิ่งใหญ่สำหรับการตามหาความรู้ ถึงแม้ว่าการตามหาของเอแฮบจะเป็นในด้านปรัชญา แต่ก็เป็นเรื่องน่าเศร้าด้วย แม้ว่าเขาจะมีความเป็นวีรบุรุษ แต่เอแฮบก็ต้องประสบเคราะห์กรรม และอาจจะถูกสาปแช่งในตอนจบ ธรรมชาตินั้นไม่ว่าจะสวยงามเพียงไร แต่ก็ยังแปลกหน้าและข่มเป็นอันตรายร้ายกาจได้ ใน *โมบี ดิก* เมลวิลล์ท้าทายความคิดที่มองโลกในแง่ดีของเอเมอร์สันที่ว่ามนุษย์สามารถเข้าใจธรรมชาติได้ โมบี ดิก วาฬสีขาวขนาดมหึมา เป็นสิ่งลึกลับในจักรวาลที่มีอำนาจเหนือนวนิยายทั้งเรื่อง เช่นเดียวกับที่ครอบงำเอแฮบไว้ ข้อเท็จจริงเกี่ยวกับวาฬและการล่าวาฬไม่สามารถอธิบายโมบี ดิกได้ ในทางตรงข้าม ตัวข้อเท็จจริงเองนั้นมีแนวโน้มที่จะละลายกลายเป็นสัญลักษณ์ไป เบื้องหลังข้อเท็จจริงที่เมลวิลล์รวบรวมไว้ มีแต่มนต์ศน์ลึกลับ แต่ไม่ว่ามนต์ศน์นี้จะป็นสิ่งชั่วร้ายหรือดีงาม เป็นมนุษย์หรืออมมนุษย์นั้น ไม่ได้อธิบายเอาไว้

เอแฮบยืนกรานที่จะมองภาพโลกแห่งความสมบูรณ์ที่ไร้กาลเวลาและกล่าวหาญ เขาไม่ฉลาดเลยที่เรียกหา “คำตอบ” หรือ “เรื่องราวที่จบสมบูรณ์” แต่นวนิยายเรื่องนี้แสดงให้เห็นว่าไม่มีเรื่องที่จบสมบูรณ์ และไม่มีคำตอบสุดท้ายใดๆ ยกเว้นอาจจะเป็นความตาย มีการอ้างอิงถึงวรรณกรรมบางจุดตลอดทั้ง

เรื่อง เอแฮบ ซึ่งได้ชื่อตามกษัตริย์ในพระคัมภีร์เก่า ปราบปรามความรู้อย่าง
สมบูรณ์เยี่ยงพระเจ้าและตามลักษณะของเฟาสต์ เช่นเดียวกับอติปุสในบทละคร
ของโซโฟคลีส ซึ่งประสบชะตากรรมน่าเศร้าจากการรับรู้ในสิ่งที่ไม่สมควรได้รับรู้
เอแฮบก็ต้องตบอดไปก่อนที่จะต้องตายในที่สุด

เรื่อง *พิควอด* ของเอแฮบได้ชื่อจากชนเผ่าอินเดียนในนิวอิงแลนด์ที่สูญสิ้น
เผ่าพันธุ์ไปแล้ว ดังนั้น ชื่อนี้จึงบอกนัยว่าเรื่องจะต้องประสบชะตากรรมถึงขั้นวิบัติ
การล่าวฟนั้นอันที่จริงเป็นอุตสาหกรรมหลัก โดยเฉพาะในนิวอิงแลนด์ เพื่อ
หาน้ำมันวาฬมาเป็นแหล่งพลังงาน โดยเฉพาะสำหรับตะเกียง ดังนั้น วาฬจึง
“ให้แสงสว่าง” แก่จักรวาล หนังสือเล่มนี้สะท้อนให้เห็นถึงประวัติศาสตร์ การ
ล่าวฟแฝงความหมายของการเผ่าอาณานิคมและโยงเข้ากับความคิดใน
ประวัติศาสตร์เรื่อง “โชคชะตาที่เป็นที่ประจักษ์” (manifest destiny) สำหรับ
ชาวอเมริกัน เนื่องจากชาวอเมริกันแล่นเรือไปรอบโลกเพื่อล่าหาวาฬ (อันที่จริง
รัฐสวายเป็นปัจจุบันกลายเป็นดินแดนในครอบครองของอเมริกาก็เนื่องมาจากว่า
ที่นี่เคยใช้เป็นแหล่งเติมเชื้อเพลิงสำหรับเรือล่าวาฬอเมริกัน) ลูกเรือ *พิควอด* เป็น
ตัวแทนของชนทุกเชื้อชาติและศาสนา ตลอดจนเป็นที่หลอมรวมวัฒนธรรม ถึงที่
สุดแล้ว เอแฮบเป็นลักษณะน่าเศร้าของปัจเจกนิยมประชาธิปไตยแบบอเมริกัน
เขายืนยันศักดิ์ศรีของตนในฐานะ ปัจเจกชนและหาญกล้าที่จะต่อต้านพลัง
ภายนอกที่ไม่ยอมผ่อนปรนของจักรวาล

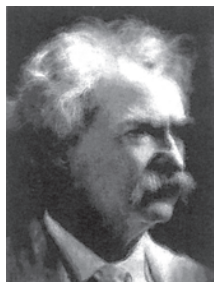
การก่อกำเนิดของสำนิคม

นงครามกลางเมืองสหรัฐอเมริกา (ค.ศ. 1861 - 1865) ระหว่างภาคเหนือที่เป็นเขตอุตสาหกรรมและภาคใต้ซึ่งเป็นเขตกสิกรรมที่มีระบบทาสนั้น เป็นจุดเปลี่ยนสำคัญในประวัติศาสตร์อเมริกัน ก่อนสงคราม นักอุดมคตินิยมลัทธิเชลลิสติมิมนุษยชน โดยเฉพาะการเลิกทาส ภายหลังสงคราม ชาวอเมริกันหันมานิยมความก้าวหน้าและ “มนุษย์ที่ก่อร่างสร้างตนเอง” (self-made man) มากขึ้นทุกที นี่คือนยุคสมัยแห่งผู้ผลิตเศรษฐกิจและนักเก่งกาจไร เมื่อทฤษฎีวิวัฒนาการทางชีววิทยาและสายพันธุ์ “การอยู่รอดของผู้แข็งแรงที่สุด” ของดาร์วิน ถูกนำมาใช้กับสังคมและดูเหมือนจะสนับสนุนวิธีการที่บางครั้งก็ไร้จรรยาบรรณของนักธุรกิจที่ร่ำรวยและประสบความสำเร็จ

ธุรกิจการค้ารุ่งเรืองขึ้นหลังสงคราม เส้นทางรถไฟทั่วทั้งทวีปใหม่ ซึ่งเริ่มใช้ใน ค.ศ. 1869 และโทรเลขข้ามทวีป ซึ่งเริ่มดำเนินการใน ค.ศ. 1861 ทำให้อุตสาหกรรมสามารถเข้าถึงวัตถุดิบ ตลาด และการสื่อสารได้ง่ายขึ้น การมีผู้อพยพหลังไหลเข้ามาอย่างต่อเนื่อง ทำให้เกิดแรงงานราคาถูกที่ดูเหมือนจะไม่มีจบสิ้น ชาวต่างชาติดีกว่า 23 ล้านคนหลังไหลเข้าสู่สหรัฐอเมริกากระหว่าง ค.ศ. 1860 และ 1910 โดยในช่วงแรกๆ เป็นชาวเยอรมัน สแกนดิเนเวียน และไอริช และหลังจากนั้นก็เป็นชาวยุโรปกลางและชาวยุโรปมากขึ้น ใน ค.ศ. 1860 ชาวอเมริกันส่วนใหญ่ยังอาศัยอยู่ในไร่นาหรือหมู่บ้านเล็กๆ แต่เมื่อถึงปี 1919 ประชากรครึ่งหนึ่งแอ็ดอยู่ในเมืองใหญ่ราว 12 เมือง

ปัญหาของการขยายตัวเป็นเขตเมืองและการเป็นเมืองอุตสาหกรรม เริ่มปรากฏให้เห็น กล่าวคือ ที่อยู่อาศัยเบียดเสียดแน่นขนัดและยากจน ชาวสุขอนามัย ค่าจ้างต่ำ (เรียกว่า “ความเป็นทาสด้านค่าจ้าง”) สภาพการทำงานที่ยากลำบาก และกฎระเบียบทางธุรกิจขาดความเข้มงวด สหภาพแรงงานเติบโตขึ้น และการผลงานทำให้ประชาชนทั้งประเทศตระหนักถึงความแร้นแค้นของกรรมกร ฝ่ายชาวไร่ชาวนาก็พบว่าตัวเองต้องต่อสู้กับ “ความสนใจเรื่องเงินๆ ทองๆ” ของภาคตะวันออกด้วย นับแต่ ค.ศ. 1860 จนถึง 1914 สหรัฐอเมริกาแปรเปลี่ยนจากอาณานิคมดั้งเดิมเล็กๆ ที่ทำกสิกรรม มาเป็นชาติอุตสาหกรรมสมัยใหม่ใหญ่โต สหรัฐฯ ยังเป็นชาติที่มีหนี้สินอยู่ในปี 1860 แต่เมื่อถึงปี 1914 ก็กลับกลายเป็นประเทศที่ร่ำรวยที่สุดในโลก เมื่อถึงสงครามโลกครั้งที่ 1 สหรัฐอเมริกากลายเป็นมหาอำนาจสำคัญประเทศหนึ่งของโลก

ขณะที่อุตสาหกรรมเจริญเติบโต ความรู้สึกแปลกแยกก็เพิ่มมากขึ้นด้วย นักเขียนนวนิยายที่ยิ่งใหญ่ที่สุดสองคนของสมัย คือ มาร์ก ทเวนและเฮนรี เจมส์ ได้ตอบในลักษณะที่แตกต่างออกไป ทเวนผินหน้าสู่ทิศใต้และตะวันตกในใจกลางประเทศอเมริกาที่เป็นชนบทและชายแดนเพื่อเขียนตำนานที่โดดเด่นของเขา เจมส์มองย้อนไปที่ยุโรปเพื่อประเมินลักษณะของชาวอเมริกันที่มีความเป็นสากลแบบใหม่

แซมวอล เคลเมนส์ (มาร์ก ทเวน) (Samuel Clemens (Mark Twain)) (1835 - 1910)

แซมวอล เคลเมนส์ ซึ่งเป็นที่รู้จักมากกว่าในนามปากกา **มาร์ก ทเวน** เติบโตในเมืองชายแดนแถบแม่น้ำมิสซิสซิปปีชื่อเมืองฮันนิบาล รัฐมิสซูรี เออร์เนสต์ เฮมิงเวย์กล่าวว่าวรรณคดีอเมริกัน

ทั้งหมดมาจากหนังสือที่ยิ่งใหญ่เล่มเดียวคือ การผจญภัยของฮัคเคิลเบอรี ฟินน์ (Adventures of Huckleberry Finn) ของทเวน นักเขียนอเมริกันต้นศตวรรษที่ 19 มักใช้ภาษาขงดงามหยดย้อย เต็มไปด้วยอารมณ์หรือไอ้อดมากเกินไป ส่วนหนึ่งเป็นเพราะนักเขียนพวกนี้พยายามพิสูจน์ว่าพวกเขาสามารถเขียนได้อย่าง สละสลวยประณีตเหมือนชาวอังกฤษ แนวการเขียนของทเวนซึ่งใช้ภาษาพูด แบบอเมริกันที่สมจริงและมีชีวิตชีวานั้นทำให้นักเขียนอเมริกันเกิดความชื่นชมใน ภาษาของตนเอง ทเวนเป็นนักประพันธ์ใหญ่คนแรกที่มาจากดินแดนตอนในของประเทศ และเขานำสำนวนสแลงที่โดดเด่นเต็มไปด้วยอารมณ์ขัน และไม่เคารพ ยำเกรงต่อความเชื่อของคนในสมัยนั้นมาใช้ในงานเขียนของเขา

สำหรับทเวนและนักเขียนอเมริกันอื่นๆ ในปลายศตวรรษที่ 19 สัจนิยม (ความสมจริง) ไม่ได้เป็นเพียงเทคนิคทางวรรณคดี แต่เป็นวิธีการพูดความจริง และทำลายล้างขนบนิยมที่ล้าสมัยให้หมดสิ้นไป ดังนั้น สัจนิยมจึงเป็นการ ปลดปล่อยและมีแนวโน้มที่ขัดแย้งต่อสังคม ตัวอย่างที่เป็นที่รู้จักดี ที่สุดคือ ผลงานของทเวนที่ชื่อ ฮัคเคิลเบอรี ฟินน์ ตัวละครตัวนี้เป็นเด็กชาย ยากจนที่ ตัดสินใจทำตามจิตสำนึกของตน และช่วยทาสนิโกรหลบหนีสู่อิสรภาพ แม้ว่าฮัค จะคิดว่าเขาอาจจะต้องตกนรกเพราะฝ่าฝืนกฎหมาย

งานชิ้นเอกของทเวนซึ่งปรากฏขึ้นใน ค.ศ. 1884 วางท้องเรื่องไว้ในหมู่บ้านเซนต์ปีเตอร์สเบิร์กริมแม่น้ำมิสซิสซิปปี ฮัคเป็นบุตรของคนจรจัดขี้เหล้า เขา เพิ่งจะมีครอบครัวที่นั่นนับถือรับไปเลี้ยงเมื่อตอนที่พ่อซึ่งเมาหัวราน้ำ ชูจะฆ่าเขา ฮัคกลัวตาย จึงหนีไปได้โดยแสร้งทำเป็นตาย และมีคนพบเนจรอีกคนเป็นเพื่อน หนีไปด้วยกันคือทาสจิม นายของจิมคือมิสวัตสัน กำลังคิดจะขายเขาที่รัฐทาง ใต้สุด ซึ่งสภาพความเป็นทาสร้ายกาจสาหัสยิ่งขึ้นไปอีก ฮัคกับจิมล่องแพไปตาม

แม่น้ำมิสซิสซิปปีที่กว้างใหญ่ แต่แพ็กล่มเพราะเรือกลไฟ ทั้งสองพลัดพรากจากกัน และต่อมาหวนกลับมาเจอกันอีก พวกเขาฝ่าฟันการผจญภัยบนบกหลายครั้ง ซึ่งมีทั้งสิ่งน่าขบขันและอันตราย ซึ่งแสดงให้เห็นความหลากหลาย ความเมตตา และบางครั้งก็เป็นความไร้เหตุผลอย่างโหดร้ายของสังคม ท้ายสุด เรื่องก็เผยให้รู้ว่ามีสัตว์สันได้ปลดปล่อยให้จิมเป็นอิสระแล้ว และครอบครัวที่นำนับถือกำลังจะรับเลี้ยงฮัคซึ่งเป็นเด็กไร้การอบรม แต่ฮัคเริ่มไม่อดทนกับสังคมศิวิไลซ์และวางแผนจะหนีสู่ดินแดนของชนพื้นเมืองอินเดีย

ตอนจบทำให้ผู้อ่านเห็นตำนาน “**ความบริสุทธิ์**” แบบคลาสสิกของอเมริกาในอีกรูปหนึ่ง นั่นคือ ถนนโล่งกว้างทอดสู่ป่าเขาลำเนาไพรใสบริสุทธิ์ ห่างไกลจากอิทธิพลของ “**อารยธรรม**” ที่เสื่อมศีลธรรมฟอนเฟะ นวนิยายของเจมส์ เฟนิมอร์ คูเปอร์ บทเพลงสวดสรรเสริญแด่ถนนที่เปิดโล่งของ วอลต์ วิตแมน เรื่อง *เดอะแบร์ (The Bear)* ของวิลเลียม ฟอล์กเนอร์ และเรื่อง *ฮอน เดอะโรด (On the Road)* ของแจ็ก เครูอัก (Jack Kerouac) เป็นตัวอย่างงานวรรณกรรมอื่นๆ ที่สร้างความรู้สึกลับแบบเดียวกันนี้

เฮนรี เจมส์ (Henry James)
(1843 - 1916)

เฮนรี เจมส์ เขียนไว้ว่า ศิลปะโดยเฉพาะ ศิลปะการประพันธ์นั้น “สร้างชีวิต สร้างความสนใจ สร้างความสำคัญ” บันเทิงคดีของเจมส์ เป็นเรื่องที่เปี่ยมด้วยสำนึกสูงสุด สลับซับซ้อนที่สุด และเข้าใจยากที่สุดในยุคสมัยนั้น เจมส์ มีลักษณะเด่นในด้าน “**แก่นเรื่องต่างประเทศ**” กล่าวคือ ความสัมพันธ์ซับซ้อนระหว่างชาวอเมริกันผู้ไร้เดียงสากับชาวยุโรปผู้เจนจบ

สิ่งที่ลีออน เอเดล (Leon Edel) ผู้เขียนชีวประวัติของเจมส์เรียกว่าเป็นช่วงเวลาแรกเริ่ม หรือช่วง “ต่างประเทศ” ของเจมส์ เป็นช่วงที่เขาเขียนงาน เช่น *ดิ อเมริกัน* (*The American*) (1877) *เดซี่ มิลเลอร์* (*Daisy Miller*) (1879) และงานชิ้นเอก *เดอะ พอร์เทรต ออฟ อะ เลดี้* (*The Portrait of a Lady*) (1881) ตัวอย่างเช่นในเรื่อง *ดิ อเมริกัน* คริสโตเฟอร์ นิวแมน เศรษฐีนักอุตสาหกรรมที่สร้างตนด้วยลำแข้ง เป็นนักอุดมคติชื่อ ๆ แต่เจสียจลัด เขาเดินทางไปยุโรปเพื่อไปหาเจ้าสาว เมื่อครอบครัวของเธอไม่ยอมรับเขาเพราะเขาไม่มีพื้นเพผู้ดี เขามีโอกาสที่จะแก้แค้น แต่เขาก็ตัดสินใจจะไม่ทำ และแสดงให้เห็นจิตใจที่สูงส่งเชิงศีลธรรม

ช่วงระยะที่สองของเจมส์เป็นช่วงทดลอง เขาใช้เนื้อหาใหม่ๆ ไม่ว่าจะเป็นเรื่องสิทธิสตรีและการปฏิรูปสังคมในเรื่อง *เดอะ บอสตันเนียนส์* (*The Bostonians*) (1886) และกลอุบายทางการเมืองใน *เดอะ พรินเซส คาสมาสสิมา* (*The Princess Casamassima*) (1885) ในช่วงระยะที่สาม หรือช่วง “หลัก” ของเขา เจมส์กลับสู่เนื้อหาต่างประเทศอีกครั้ง แต่เขียนด้วยความเจนโลกและแทรกจิตวิทยามากขึ้น เรื่อง *เดอะ วิงส์ ออฟ เดอะ โดฟ* (*The Wings of the Dove*) (1902) ซึ่งซับซ้อนและเกือบจะเป็นเรื่องลับ เรื่อง *ดิ แอมบาสซาเดอร์* (*The Ambassadors*) (1903) (ซึ่งเจมส์รู้สึกว่าเป็นนวนิยายเรื่องเยี่ยมของเขา) และ *เดอะ โกลเดน โบว์ล* (*The Golden Bowl*) (1904) อยู่ในช่วงระยะหลักนี้ หากแก่นเรื่องหลักของงานเขียนของทเวนคือความแตกต่างระหว่างการเสแสร้งและความเป็นจริงที่มักจะนำขบขัน สิ่งที่เจมส์กังวลอยู่ตลอดเวลาคือทักษะการรับรู้ (perception) ในงานเขียนของเจมส์ การตระหนักในตนเองและการมองเห็นคนอื่นอย่างชัดเจน ทำให้เกิดปัญญาและความรักที่เสียสละตนเอง

คตินิยมสมัยใหม่และการทดลอง

นักประวัติศาสตร์หลายคนนิยามลักษณะของยุคสมัยระหว่างสงครามโลกสองครั้งว่าเป็น “การเติบโตใหญ่” ที่เจ็บปวดของสหรัฐอเมริกา แม้ว่าสหรัฐฯ จะมีส่วนเกี่ยวข้องโดยตรงอยู่ไม่นานนัก (1917 - 1918) และสูญเสียชีวิตผู้คนน้อยกว่าฝ่ายสัมพันธมิตรและศัตรูในยุโรปมาก ทหารอเมริกันเดินทางกลับบ้านเกิดเมืองนอนอย่างเสียขวัญและเปลี่ยนแปลงไปอย่างถาวร โดยไม่มีวันหวนคืนสู่ความไร้เดียงสาได้อีก ทหารจากชนบทในอเมริกาไม่สามารถกลับคืนสู่รากเหง้าดั้งเดิมของตนได้อีก หลังจากประสบการณ์ในโลกกว้าง บัดนี้หลายคนเฝ้ามองชีวิตแบบคนเมืองสมัยใหม่

ในยุค “บิกบูม” (Big Boom) หลังสงครามโลก ธุรกิจเฟื่องฟูขึ้น และคนที่ประสบความสำเร็จต่างรุ่งเรืองก้าวหน้าเกินกว่าที่เคยนึกฝัน เป็นครั้งแรกที่ชาวอเมริกันจำนวนมากสมัครเข้าเรียนในระดับอุดมศึกษา ในทศวรรษ 1920 อัตราการสมัครเข้าเรียนในมหาวิทยาลัยเพิ่มทวีคูณ ชนชั้นกลางรุ่งเรืองขึ้น ชาวอเมริกันมีรายได้ประชาชาติโดยเฉลี่ยสูงที่สุดในโลกในยุคนี้

ชาวอเมริกันยุค “ทศวรรษ 1920 ที่อีกทีก็” (“Roaring Twenties”) ล้วนหลงรักความบันเทิงสมัยใหม่ ผู้คนโดยมากไปดูภาพยนตร์สัปดาห์ละครั้ง ถึงแม้ว่าการห้ามจำหน่ายสุราทั่วประเทศ ซึ่งบัญญัติไว้ในบทแก้ไขเพิ่มเติมรัฐธรรมนูญฉบับที่ 18 เริ่มมีผลบังคับใช้ใน ค.ศ. 1919 แต่ร้านขายสุราเถื่อน (“speakeasies”) และไนต์คลับที่ผิดกฎหมายก็แพร่ไปทั่ว มีการแสดงดนตรีแจ๊ส เหล้าคอกเทล และการแต่งกายและการเต้นรำที่ยั่ววน การเต้นรำ ดูภาพยนตร์

นั่งรถเล่น และฟังวิทยุเป็นความคลั่งไคล้ของคนทั้งประเทศ โดยเฉพาะผู้หญิงอเมริกันจะรู้สึกว่าได้รับการปลดปล่อยให้เป็นอิสระ พวกเขาตัดผมสั้น (ทรงบ็อบ) สวมชุดกระโปรงบานสั้น และไปใช้สิทธิ์เลือกตั้งตามที่กำหนดไว้ในบทแก้ไขเพิ่มเติมรัฐธรรมนูญฉบับที่ 19 ซึ่งได้รับความเห็นชอบจากสภาในปี 1920 พวกเขาพูดความในใจอย่างเปิดเผยและมีบทบาทในสังคม

แม้จะเฟื่องฟูถึงขั้นนี้ แต่เยาวชนตะวันตกที่ยังเป็นพวก “แนวหน้า” ทางวัฒนธรรมก็ยังรู้สึกต่อต้าน โกรธแค้นและผิดหวังกับสงครามอันโหดเหี้ยมและคนรุ่นก่อนที่พวกเขาถือว่าต้องรับผิดชอบต่อสงคราม ที่แปลกแต่จริงก็คือสภาวะเศรษฐกิจที่ยากแค้นหลังสงครามในยุโรปทำให้ชาวอเมริกันที่มีเงินดอลลาร์ เช่น นักประพันธ์ เอฟ. สก็อตต์ ฟิตซ์เจอร์รัลด์, เออร์เนสต์ เฮมิงเวย์, เกอร์ทรูด สไตน์ และเอสรา ปาวนด์ สามารถใช้ชีวิตสุขสำราญอยู่ต่างประเทศได้ด้วยจำนวนเงินไม่มากนัก และซึมทรบสภาพไร้ความหวังหลังสงคราม รวมทั้งความนึกคิดของปัญญาชนอื่นๆ ในยุโรป โดยเฉพาะจิตวิทยาของฟรอยด์ และลัทธิมาร์กซ์

นวนิยายหลายเรื่อง ที่โดดเด่นก็มี *เดอะ ซัน ออลโซ ไรเซส* (*The Sun Also Rises*) (1926) ของเฮมิงเวย์ และ *ดิส ไซด์ ออฟ พาราไดส์* (*This Side of Paradise*) (1920) ของฟิตซ์เจอร์รัลด์ ปลูกความหุรหุราฟุ่มเฟือย และรู้สึกสิ้นหวังของผู้ที่นักเขียนชาวอเมริกันที่ไปอยู่ต่างแดนเกอร์ทรูด สไตน์ เรียกว่า “คนรุ่นที่สูญหาย” (“the lost generation”) ในบทกวีขนาดยาวที่ทรงอิทธิพลของ ที. เอส. เอลเลียต ชื่อ “เดอะ เวสต์ แลนด์” (“The Waste Land”) (1922) อารยธรรมตะวันตกถูกนำเสนอด้วยสัญลักษณ์ของทะเลทรายทุรกันดารที่ต้องการฝน (การปรับสภาพจิตวิญญาณใหม่) อย่างเหลือเกิน

คตินิยมสมัยใหม่

กระแสวัฒนธรรมระลอกใหญ่ของศิลปะสมัยใหม่ ซึ่งเกิดในยุโรป แล้วจึง

แพร่สู่สหรัฐอเมริกาในช่วงต้นๆ ของศตวรรษที่ 20 แสดงให้เห็นการมองชีวิตสมัยใหม่ผ่านทางศิลปะในลักษณะที่เป็นการแยกห่างชัดเจนจากอดีต ขณะที่เครื่องจักรกลสมัยใหม่แปรเปลี่ยนจังหวะชีวิต บรรยากาศและการดำเนินชีวิตประจำวันในช่วงต้นของศตวรรษที่ 20 ศิลปินและนักเขียนจำนวนมากก็สร้างรูปแบบศิลปะประเพณีขึ้นใหม่ โดยประสบผลสำเร็จมากบ้างน้อยบ้าง และพยายามแสวงหารูปแบบใหม่ๆ อย่างสิ้นเชิง ซึ่งเป็นเสียงสะท้อนทางสุนทรียะของสิ่งที่ผู้คนหันมาขนานนามว่า “ยุคจักรกล”

โทมัส สเติร์นส์ เอลเลียต ได้รับการศึกษาอย่างดีกว่านักเขียนอเมริกันสำคัญคนใดในรุ่นเดียวกัน เขาจบจากวิทยาลัยฮาร์วาร์ด มหาวิทยาลัยซอร์บอนน์ และมหาวิทยาลัยอ็อกซ์ฟอร์ด เขาเรียนภาษาสันสกฤตและปรัชญาตะวันออก ซึ่งมีอิทธิพลต่อกวีนิพนธ์ที่เขาเขียน เช่นเดียวกับ เอสรา ปาวนด์ กวีซึ่งเป็นเพื่อนของเขา เขาเดินทางไปอังกฤษตั้งแต่อายุเยาว์ และกลายเป็นบุคคลผู้ทรงอิทธิพลในลัทธิวรรณกรรมที่นั่น เขาเป็นกวีที่มีคนนับหน้าถือตามากที่สุดคนหนึ่งในสมัยของเขา กวีนิพนธ์ของเขาซึ่ง เป็นแบบคตินิยมสมัยใหม่ ดูเหมือนไม่มีเหตุผล หรือมีลักษณะต่อต้านสถาบัน ส่งผลให้เกิดการเปลี่ยนแปลงอย่างมหาศาล

ที. เอส. เอลเลียต (T.S. Eliot)
(1888 - 1965)

ในโคลงชื่อ “เพลงรักของเจ. อัลเฟร็ด พรูฟริค” (“The Love Song of J. Alfred Prufrock”) (1915) พรูฟริค ชายสูงวัยผู้อ่อนแอ ครุ่นคำนึงอยู่คนเดียวว่าเขา “วัดชีวิตของเขาด้วยช้อนกาแฟ” (“measured his life in coffee spoons”) ภาพของช้อนกาแฟสะท้อนภาวะความเป็นอยู่ที่จำเจและชีวิต

ที่สูญเสียเปล่า ตอนต้นของโคลง “พรูฟร็อก” ของเอเลียตซึ่งเป็นตอนที่มิชื่อเสียง
เชื้อเชิญผู้อ่านไปชมตรอกธรรมดาสามัญในเมือง ซึ่งก็เหมือนกับชีวิตสมัยใหม่คือ
ไม่ได้ให้คำตอบอะไรต่อคำถามเกี่ยวกับชีวิต:

*Let us go then, you and I,
When the evening is spread out against the sky
Like a patient etherized upon a table...*

ภาพลักษณ์คล้ายคลึงปรากฏอยู่ใน “เดอะ เวสต์ แลนด์” (“The Waste Land”) (1922) ซึ่งสะท้อนให้เห็น “อินเฟอร์โน” (“Inferno”) ของดั่งเตที่ปลุก
ท้องถนนแออัดในลอนดอนราวช่วงสงครามโลกครั้งที่ 1 ให้คืนชีพขึ้นมาใหม่:

*Under the brown fog of a winter dawn,
A crowd flowed over London Bridge, so many
I had not thought death had undone so many...*

โรเบิร์ต ลี ฟรอสต์ เกิดในแคลิฟอร์เนีย แต่เติบโตในไร่ในภาคตะวันออกเฉียงเหนือจนกระทั่งอายุได้สิบขวบ เช่นเดียวกับเอเลียตและพาวนด์ เขาเดิน

โรเบิร์ต ฟรอสต์ (Robert Frost)
(1874 - 1963)

ทางไปอังกฤษเพราะสนใจความเคลื่อนไหวใหม่ๆ
ในวงการกวีนิพนธ์ที่นั่น เขาเขียนถึงชีวิตไร่ นา
แบบดั้งเดิมในนิวอิงแลนด์ (ส่วนหนึ่งของภาค
ตะวันออกเฉียงเหนือของสหรัฐอเมริกา) ขวนให้
ทวนถึงความหลังฝังใจในวิถีชีวิตเก่าๆ เนื้อหาที่
เขาเขียนนั้นเป็นสากล ไม่ว่าจะเป็นการเก็บ
แอปเปิล กำแพงหิน รั้ว ถนนในชนบท ถึงแม้ว่า
แนวทางการเขียนของเขาจะกระจ่างแจ้งและเข้า

ถึงได้ง่าย แต่งานของเขาก็มักจะลวงให้หลงเข้าใจผิดว่าเรียบง่าย บทกวีหลาย
บทมีนัยที่ลุ่มลึกกว่านั้น อาทิเช่น บทกวีที่ใช้คำสัมผัสคล้องจองบรรยายถึงยาม
เย็นที่เงียบสงบและหิมะตกอาจหมายถึงความตายที่คืบเข้ามาหาแต่ไม่ได้เป็นสิ่งที่
ที่น่ากลัวไปเสียทั้งหมด บทกวีต่อไปนี้คัดมาจาก “หยุดยืนข้างป่าในยามเย็นที่มี
หิมะตก” (“Stopping by Woods on a Snowy Evening”) (1923):

*Whose woods these are I think I know.
His house is in the village, though;
He will not see me stopping here
To watch his woods fill up with snow.*

ถึงแม้ว่าร้อยแก้วอเมริกันในช่วงเวลาระหว่างสงครามทั้งสองครั้ง
จะทดลองใช้มุมมองและรูปแบบต่างๆ แต่โดยรวมแล้วนักเขียนอเมริกันก็เขียน
ด้วยความสมจริงของสำนึกนิยมมากกว่านักเขียนยุโรป ความสำคัญของการเผชิญ
หน้ากับความจริงกลายเป็นแก่นเรื่องใหญ่ในทศวรรษ 1920 และ 1930 นักเขียน

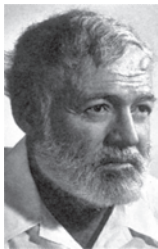
เอฟ. สก็อตต์ ฟิตซ์เจอร์รัลด์
(F. Scott Fitzgerald)
(1896 - 1940)

เช่น เอฟ. สก็อตต์ ฟิตซ์เจอร์รัลด์และนักเขียน
บทละครยูจีน โอนีลล์ มักเสนอโลกนาฏกรรมที่รอ
คอยคนที่ใช้ชีวิตอยู่ในความฝันอันบอบบางบ่อยๆ
ชีวิตของ ฟรานซิส สก็อตต์ คีย์ ฟิตซ์เจอร์รัลด์
ดูเหมือนเทพนิยาย ระหว่างสงครามโลกครั้งที่
ที่ 1 ฟิตซ์เจอร์รัลด์สมัครเข้าเป็นทหารในกองทัพบก
สหรัฐฯ และหลงรักหญิงสาวสวยผู้ร่ำรวยชื่อเซลดา
แซร์ ซึ่งใช้ชีวิตอยู่ใกล้ๆ เมืองมอนต์โกเมอรี รัฐ
อลาบามา ที่เขาประจำการอยู่ หลังจากที่เขาปลด

ประจำการเมื่อสิ้นสุดสงคราม เขาเดินทางไปแสวงหาโชคจากงานวรรณกรรมในนครนิวยอร์กเพื่อจะได้แต่งงานกับเธอ

นวนิยายเรื่องแรกของเขา *ดิส ไซด์ ออฟ พาราไดซ์ (This Side of Paradise)* (1920) กลายเป็นหนังสือขายดี และเมื่ออายุ 24 ปี ทั้งสองก็แต่งงานกัน ทั้งคู่ไม่สามารถทนต่อแรงกดดันของความสำเร็จและชื่อเสียงได้ และผลาญเงินทองจนหมดเกลี้ยง พวกเขาย้ายไปฝรั่งเศสเพื่อจะใช้ชีวิตอย่างมั่งคั่งในปี 1924 และกลับมาอีกเมื่อเจ็ดปีให้หลัง เซลดาเริ่มมีอาการทางประสาทและถูกส่งตัวเข้าโรงพยาบาล พิตซ์เจอร์รัลด์เองก็กลายเป็นคนติดเหล้าและเสียชีวิตตั้งแต่อายุยังน้อยในขณะที่เป็นนักเขียนบทภาพยนตร์

พิตซ์เจอร์รัลด์ได้รับสถานะภาพที่มั่นคงในวงการวรรณคดีอเมริกันจากนวนิยายเรื่อง *เดอะ เกรต แกตส์บี (The Great Gatsby)* (1925) เป็นหลัก นิยายเรื่องนี้เป็นเรื่องราวที่เขียนอย่างชาญฉลาด ใช้โครงสร้างอย่างประหยัด เป็นเรื่องราวเกี่ยวกับความฝันแบบอเมริกันโดยเล่าถึงคนที่สร้างตัวเองขึ้นด้วยลำแข้ง ตัวเอกของเรื่องคือเจย์ แกตส์บีผู้ลึกลับ ค้นพบว่าความสำเร็จมีราคาแพงลิบลิ่ว ทั้งในแง่ของความสมหวังส่วนตัวและความรัก พิตซ์เจอร์รัลด์จับประเด็นเกี่ยวกับชีวิตฟู่ฟ่าแต่น่าท้อแท้ของทศวรรษ 1920 ไว้ได้อย่างเยี่ยมยอดกว่านักเขียนคนอื่นๆ

เออร์เนสต์ เฮมิงเวย์
(Ernest Hemingway)
(1899 - 1961)

มีนักเขียนไม่กี่คนที่ใช้ชีวิตอย่างมีสีสันเท่า **เออร์เนสต์ เฮมิงเวย์** อาชีพการเขียนหนังสือของเขาดูเหมือนนวนิยายผจญภัยเรื่องใดเรื่องหนึ่งของเขา เช่นเดียวกับพิตซ์เจอร์รัลด์, ไตรเซอร์ (Dreiser) และนักเขียนนวนิยายผู้มีฝีมือในศตวรรษที่ 20 อื่นๆ คน เฮมิงเวย์มาจากเขตมิดเวสต์ของสหรัฐฯ เขาอาสาสมัครเข้าทำงานในหน่วยรถพยาบาลใน

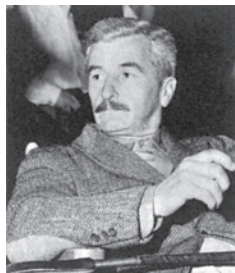
ฝรั่งเศสระหว่างสงครามโลกครั้งที่ 1 แต่ได้รับบาดเจ็บและเข้ารับการรักษาตัวในโรงพยาบาลเป็นเวลาหกเดือน ภายหลังจากสงคราม เขาทำงานเป็นนักข่าวสงครามประจำอยู่ที่ปารีส และได้พบกับนักเขียนชาวอเมริกันที่ไปอยู่ต่างประเทศ เซอร์วูด แอนเดอร์สัน, เอสรา ปาวนด์, เอฟ. สก็อตต์ ฟิตซ์เจอร์รัลด์ และเกอร์ทรูด สไตน์ แนวการเขียนแบบประหยัดถ้อยคำของเขานั้นได้รับอิทธิพลจากสไตน์โดยเฉพาะ

หลังจากนวนิยายเรื่อง *เดอะ ซัน ออลโซ ไรเซส (The Sun Also Rises)* (1926) สร้างชื่อเสียงให้แก่เขาแล้ว เฮมิงเวย์ก็ยังคงทำงานเป็นนักหนังสือพิมพ์และทำข่าวเกี่ยวกับสงครามกลางเมืองของสเปน สงครามโลกครั้งที่ 2 และการสู้รบในประเทศจีนในทศวรรษ 1940 เขาได้รับบาดเจ็บเมื่อเครื่องบินลำเล็กตกใน การท่องเที่ยวฟารีในแอฟริกา ถึงกระนั้นเขาก็ยังชอบการล่าสัตว์และกีฬาตกปลา ซึ่งเป็นกิจกรรมที่สร้างแรงบันดาลใจให้เขาสร้างผลงานที่ดีที่สุดของเขาบางเรื่อง เรื่อง *ดิ โอลด์ แมน แอนด์ เดอะ ซี (The Old Man and the Sea)* (1952) นวนิยายร้อยกรองขนาดสั้นเกี่ยวกับชาวประมงชราผู้ยากจน ซึ่งจับปลาตัวมหึมาได้ในทะเลลึก และปลาถูกฉลามเขมือบไป ทำให้เขาได้รับรางวัลพูลิตเซอร์ในปี 1953 ปีต่อมา เขาก็ได้รับรางวัลโนเบล เฮมิงเวย์สูญเสียกำลังใจจากอุบัติเหตุเครื่องบินที่มีปัญหา โรคภัยไข้เจ็บ และความเชื่อที่ว่าเขากำลังสูญเสียพรสวรรค์ในการเขียน เขายังตัวตายในปี 1961 แม้จะมีคนไม่เห็นด้วยอยู่บ้าง แต่เฮมิงเวย์ก็ขึ้นชื่อว่าเป็นนักเขียนนวนิยายชาวอเมริกันยอดเยี่ยมที่สุด ความสนใจของเขาไม่เกี่ยวกับการเมืองแต่อยู่ที่การศึกษาพฤติกรรมของมนุษย์ ในแง่หนึ่งแล้ว เขาก็มีความเป็นสากล

เช่นเดียวกับฟิตซ์เจอร์รัลด์ เฮมิงเวย์กลายเป็นกระบอกเสียงสำหรับคนรุ่นเขา แต่แทนที่จะวาดภาพชีวิตทรูหราฟู้ฟ่าที่ต้องประสบกับชะตากรรมในตอนท้าย ดังที่ฟิตซ์เจอร์รัลด์ซึ่งไม่เคยสู้รบในสงครามโลกครั้งที่ 1 วาดภาพไว้ เฮมิงเวย์กลับ

เขียนถึงสงคราม ความตาย และ “คนรุ่นที่สูญหาย” ซึ่งเป็นผู้รอดชีวิตและมองโลกในแง่ร้าย ตัวละครของเขาไม่ไขว่หน้า แต่เป็นนักสู้วัตระทิงผู้ทรหด ทหารและนักกีฬา ถ้าเป็นปัญญาชน ตัวละครของเขาก็จะมีแผลเป็นลึกๆ ในใจและสิ้นหวัง ลักษณะเด่นของเขาคือสไตล์ที่ไม่รกรุงรัง ปราศจากถ้อยคำฟุ่มเฟือยบ่อยครั้งเขาใช้การบรรยายที่น้อยกว่าความจริง เช่นในเรื่อง *อะ แฟร์เวลล์ ทู อาร์มส์ (A Farewell to Arms)* (1929) นางเอกเสียชีวิตระหว่างการคลอดลูก โดยกล่าวว่า “ฉันไม่กลัวสักนิด เป็นแค่กลวงสกรกเท่านั้น” (“I’m not a bit afraid. It’s just a dirty trick.”) เขาเคยเปรียบเทียบการเขียนของเขาเหมือนภูเขาน้ำแข็ง: “มีอีกเศษเจ็ดส่วนแปดอยู่ใต้น้ำสำหรับทุกส่วนที่มองเห็น”

วิลเลียม แพร็สตัน ฟอล์กเนอร์เกิดในตระกูลชาวใต้เก่าแก่ เขาได้รับการเลี้ยงดูในเมืองออกซ์ฟอร์ด รัฐมิสซิสซิปปี ซึ่งเขาใช้ชีวิตส่วนใหญ่ที่นั่น ฟอล์กเนอร์สร้างประวัติศาสตร์ใหม่สำหรับดินแดนแห่งนี้และชนเชื้อชาติต่างๆ ที่เคยอาศัยอยู่ที่นี่ เขาเป็นนักเขียนที่สร้างสรรค์ความแปลกใหม่ และทดลองอย่างเฉลียวฉลาดในเรื่องการเล่าลำดับเหตุการณ์ มุมมองและเสียงเล่าเรื่องที่แตกต่างกันไป (รวมทั้งจากคนนอกสังคม เด็กและคนไร้การศึกษา) รวมทั้งสไตล์การเขียนที่หรุทรา เรียกร้องความสนใจและวิจิตรพิสดาร โดยใช้ประโยคที่ยืดยาว

วิลเลียม ฟอล์กเนอร์
(William Faulkner) (1897 - 1962)

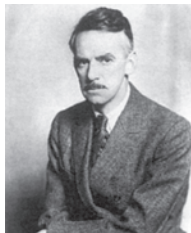
นวนิยายเรื่องเยี่ยมๆ ของฟอล์กเนอร์มี *อาทิ เดอะ ซาวนด์ แอนด์ เดอะ ฟิวรี่ (The Sound and the Fury)* (1929) และ *แอส ไอ เลย์ ดายอิง (As I Lay Dying)* (1930) ซึ่งเป็นงานเขียนตามคตินิยมสมัยใหม่ที่ทดลองใช้มุมมองและเสียงเล่าเพื่อสำรวจครอบครัวชาวใต้ที่ตกอยู่ใต้ความกดดันจากการสูญเสีย

สมาชิกในครอบครัว เรื่อง *ไลท์ อิน ออگัสต์* (*Light in August*) (1932) เกี่ยวกับความสัมพันธ์ที่ซับซ้อนและรุนแรงระหว่างหญิงผิวขาวกับชายผิวดำ และ *แอบซาลอม แอบซาลอม* (*Absalom, Absalom!*) (1936) ซึ่งอาจจะเป็นเรื่องที่ดีที่สุดของเขาก็ได้ เป็นเรื่องของความรุ่งเรืองและความตกต่ำของเจ้าของไร่ที่สร้างตัวด้วยลำแข้ง

ละครอเมริกันศตวรรษที่ 20

การละครของอเมริกาเลียนแบบการละครของอังกฤษและยุโรปมาจนล่วงเข้าศตวรรษที่ 20 เมื่อถึงศตวรรษที่ 20 บทละครที่มีสาระเนื้อหาหนักๆ ของอเมริกาได้พยายามสร้างความแปลกใหม่ด้านสุนทรียะ

ยูจีน โอนีลล์ เป็นบุคคลที่ยิ่งใหญ่ในวงการละครอเมริกัน บทละครมากมายของเขา ผสมผสานการริเริ่มด้านเทคนิคเข้ากับความคิดใหม่ของมโนทัศน์และความลึกทางอารมณ์ ละครเรื่องแรกๆ ของโอนีลล์เป็นเรื่องเกี่ยวกับชนชั้นกรรมกรและคนยากจน งานระยะต่อมาสำรวจเรื่องเชิงอัตวิสัย และเน้นให้เห็นว่าเขาศึกษาจิตวิทยาของฟรอยด์และการพยายามอโหสิให้แก่แม่ พ่อ และพี่ชายที่ตายไปแล้ว

ยูจีน โอนีลล์
(Eugene O'Neill)
(1888 - 1953)

บทละครเรื่อง *แรงโลกีย์* (*Desire Under the Elms*) (1924) ของเขาสร้างสรรคความเล่นหารุนแรงที่แผ่ล้าลึกภายในครอบครัวขึ้นอีกครั้ง บทละครเรื่องต่อๆ มาของเขาได้แก่ *งานชิ้นเอกที่เป็นที่ยอมรับกันทั่ว* คือ *ดิ ไอซ์แมน คัมเมธ* (*The Iceman Cometh*) (1946) งานที่มีแก่นเรื่องเกี่ยวกับความตาย และ *ลอง เดย์ เจอร์นีย์ อินทู ไนท์* (*Long Day's Journey Into Night*) (1956) อัตชีวประวัติยัดยาวทรงพลังในรูปบทละครซึ่งเน้นที่ครอบครัวของเขาเองและสภาพร่างกายและจิตใจที่เสื่อมลง ดังที่เห็นได้ในชั่วคืนหนึ่ง

การแบ่งบานของปัจเจกชน

ยุคเศรษฐกิจตกต่ำครั้งใหญ่ในทศวรรษ 1930 ได้ทำลายเศรษฐกิจของอเมริกากลางพินาศยับเยิน สงครามโลกครั้งที่สองฟื้นฟูเศรษฐกิจขึ้นมาอีก สหรัฐอเมริกากลายเป็นมหาอำนาจใหญ่ในเวทีโลกและชาวอเมริกันยุคหลังสงครามโลกครั้งที่ 2 มีความเจริญรุ่งเรืองและเสรีภาพเฉพาะตนอย่างไม่เคยมีมาก่อน

การศึกษาระดับอุดมศึกษาที่แพร่ขยายและการเติบโตของโทรทัศน์ทั่วอเมริกาหลังสงครามโลกครั้งที่ 2 ทำให้คนธรรมดาสามัญมีโอกาสรับข้อมูลข่าวสารด้วยตัวเองและมีความเจนโลกมากขึ้น การบริโภคสิ่งอำนวยความสะดวกต่างๆ จนเกินพอดีและความสามารถที่จะมีบ้านขานเมืองหลังใหญ่สวยงาม ทำให้ครอบครัวชนชั้นกลางเป็นไทแก่ตนมากขึ้น ทฤษฎีจิตวิทยาของฟรอยด์ที่แพร่หลายเน้นต้นกำเนิดและความสำคัญของจิตที่เป็นปัจเจก “ยาเม็ด” คุณกำเนิดให้อิสระแก่สตรีจากการตกเป็นทาสที่ชีวิตวิทยากำหนดไว้ เป็นครั้งแรกในประวัติศาสตร์มนุษยชาติที่สามัญชนจำนวนมาก สามารถใช้ชีวิตสุขสำราญและประกาศคุณค่าของตนเอง

การกำเนิดของปัจเจกนิยมมวลชน ตลอดจนสิทธิพลเมืองและขบวนการต่อต้านสงครามของทศวรรษ 1960 สร้างพลังให้แก่เสียงที่เคยถูกปิดเงียบ นักเขียนกล่าวย้าถึงธรรมชาติภายในที่ล้าลึกของตน ตลอดจนประสบการณ์ส่วนตัว และความสำคัญของประสบการณ์เฉพาะตนแสดงถึงความสำคัญของกลุ่มชนที่

ปัจเจกชนเกี่ยวข้องกับอยู่ กลุ่มชายรักร่วมเพศ กลุ่มเฟมินิสต์ และกลุ่มอื่นๆ ที่ไม่ค่อยมีสิทธิมีเสียงในสังคม ต่างออกมาเล่าเรื่องของตน งานของนักเขียนชาวอเมริกัน เชื้อสายยิวและชาวอเมริกันผิวดำมีผู้อ่านอย่างกว้างขวาง เนื่องจากมีความหลากหลายในเรื่องของความผัน หรือผันร้ายแบบอเมริกัน นักเขียนที่เป็นชาวโปรเสแดนต์ เช่น จอห์น ซีฟเวอร์ และจอห์น อัปไดก์ พุดถึงผลกระทบของวัฒนธรรมยุคหลังสงครามที่มีต่อชีวิตของคนอย่างพวกเขา นักเขียนสมัยใหม่และร่วมสมัยบางคน ยังคงอยู่ในขอบประเพณีเก่าๆ อย่างเช่น สัจนิยม บางคนอาจจะจัดเป็นนักเขียนแนวคลาสสิก บางคนก็เป็นแนวทดลอง ซึ่งได้รับอิทธิพลด้านสไตล์การเขียนโดยวัฒนธรรมมวลชนที่เป็นที่นิยมวูบวาบ หรือโดยปรัชญาอย่างเช่น อุดติภาวนิยม หรือสังคมนิยม หลายคนจัดลงกลุ่มได้ง่ายตามภูมิหลังทางเชื้อชาติหรือภูมิภาค อย่างไรก็ตาม โดยรวมแล้ว นักเขียนสมัยใหม่จะต้องอ้างคุณค่าของอัตลักษณ์เฉพาะบุคคลอยู่เสมอ

ซิลเวีย แพลท
(Sylvia Plath) (1932 - 1963)

ซิลเวีย แพลท ใช้ชีวิตที่ดูจากภายนอกเหมือนเป็นแบบอย่างที่น่าสรรเสริญ ศึกษาเล่าเรียนที่วิทยาลัยสมิธโดยได้รับทุนเล่าเรียน เรียนสำเร็จสอบได้ที่หนึ่งของชั้น และได้รับทุนฟูลไบรท์ไปเรียนมหาวิทยาลัยเคมบริดจ์ในอังกฤษ ที่นั่นเธอพบชายหนุ่มทรงเสน่ห์ผู้จะกลายเป็นสามีเธอต่อมาคือ เท็ด ฮิวส์ เธอมีลูกกับเขาสองคน และลงหลักปักฐานในชนบทอังกฤษ

ภายใต้ชีวิตสวยงามแบบเทพนิยายนั้น แพลทยังมีปัญหาทางใจที่ไม่สามารถแก้ไขได้ ซึ่งสะท้อนอยู่ในนวนิยายเรื่อง *เดอะ เบลล์ จาร์* (*The Bell Jar*) (1963) ของเธอซึ่งน่าอ่านมาก ปัญหาบางอย่างเป็นปัญหาส่วนตัวของตัวเอง

ในขณะที่บางเรื่องเกิดจากความรู้สึกของเธอเกี่ยวกับทัศนคติที่ดีต่อสตรีในทศวรรษ 1950 ทัศนคติเหล่านี้ได้แก่ความเชื่อที่ว่าสตรีไม่ควรแสดงความโกรธหรือมีความทะเยอทะยานใฝ่ฝันด้านอาชีพการงาน ผู้หญิงควรมีความสุขจากการดูแลสามีและลูก ๆ มีผู้หญิงจำนวนมากที่เชื่อเช่นนั้นและผู้หญิงที่ประสบความสำเร็จด้านการทำงานเช่นแพลทก็รู้สึกที่ตนมีชีวิตที่ตรงกันข้ามกับความเชื่อและทัศนคติเหล่านั้น

ชีวิตเทพนิยายของแพลทฟังก์รินเมื่อเธอกับฮิวส์แยกทางกัน เธอเลี้ยงดูลูกเล็กๆ อยู่ในอพาร์ทเมนต์ที่ลอนดอนในฤดูหนาวที่หนาวจัด เธอป่วย โดดเดี่ยว และสิ้นหวัง ทำงานหามรุ่งหามค่ำเพื่อเขียนบทกวีที่น่าทึ่งชุดหนึ่งก่อนจะมาตัวตายโดยเปิดแก๊สรมตัวเองในครัว บทกวีเหล่านี้ถูกรวบรวมพิมพ์ไว้ในชุด แอเรียล (Ariel) (1965) หลังจากที่เธอตายไปสองปี กวีโรเบิร์ต โลเวลล์ เขียนคำนำให้ โดยตั้งข้อสังเกตว่ากวีนิพนธ์ของเธอพัฒนาก้าวหน้าอย่างรวดเร็วนับจากเวลาที่เธอเรียนวิชากวีนิพนธ์กับเขาใน ค.ศ. 1958

บทกวีนิพนธ์ยุคแรกๆ ของแพลทนั้นปราณีตงดงามและเป็นไปตามแบบแผน แต่บทกวีระยะหลังของเธอแสดงถึงความรู้สึกท้อแท้และเป็นเสียงแสดงความเจ็บปวดของสตรียุคเฟมินิสต์ยุคแรกเริ่ม ใน “ดิ แอปพลิคันต์” (“The Applicant”) (1966) แพลทเผยให้เห็นความว่างเปล่าในบทบาทปัจจุบันของภรรยา (ซึ่งลดค่าลงเป็นเพียงสิ่งไร้ชีวิตที่ใช้สรรพนามแทนว่า “มัน”)

A living doll, everywhere you look.

It can sew, it can cook.

It can talk, talk, talk.

อัลเลน กินสเบิร์ก
(Allen Ginsberg) (1926 - 1997)

“กวีบีต” (“Beat poets”) เกิดขึ้นในทศวรรษ 1950 คำว่า “บีต” บอกความหมายหลายอย่าง ไม่ว่าจะเป็นจังหวะดนตรี (downbeats) อย่างในแจ๊ซ บีตสุขของสรวงสวรรค์หรือทิพย์สุข (beatitude) และความเหนื่อยอ่อนหรือเจ็บไข้ (“beat up”) พวกบีต หรือ บีตนิค (beatniks) ได้รับแรงบันดาลใจจากแจ๊ซ ศาสนาของตะวันออก และชีวิตร่อนเร่เพนเจอร์ สิ่งเหล่านี้ปรากฏอยู่ใน

นวนิยายที่มีชื่อเสียงของแจ็ก เครู๊จก เรื่อง *ออน เดอะ โรด (On the Road)* ซึ่งสร้างความฮือฮาเมื่อตีพิมพ์ในปี 1957 นวนิยายเรื่องนี้เล่าถึงการเดินทางโดยรถยนต์ข้ามประเทศในปี 1947 เขียนในช่วงสามสัปดาห์ที่วุ่นวายลับสน โดยเขียนบนกระดาษม้วนเดียวที่เครู๊จกเรียกว่า “ร้อยแก้วจังหวะบ็อบที่สิ้นไหลไปเอง” (“spontaneous bop prose”) สไตล์ที่แต่งขึ้นสดๆ ตามอำเภอใจ ตัวละครกึ่งสมัยใหม่กึ่งลึกลับ และการไม่ยอมรับในผู้มีอำนาจและขนบธรรมเนียมที่คนส่วนใหญ่ยึดถือช่วยปลุกเร้าจินตนาการของผู้อ่านรุ่นเยาว์ และเปิดทางให้วัฒนธรรมประเภทสวนกระแส (counterculture) เข้ามาในทศวรรษ 1960

พวกบีตคนสำคัญๆ ส่วนใหญ่อพยพสู่ซานฟรานซิสโกจากฝั่งตะวันออกของอเมริกา ไปมีชื่อเสียงระดับประเทศในระยะแรกๆ ในแคลิฟอร์เนีย อัลเลน กินสเบิร์ก ผู้จําหน่ายเสน่ห์กลายเป็นโฆษกคนสำคัญของกลุ่ม พ่อของเขาเป็นกวีส่วนแม่มีนิสัยแปลกประหลาดและอุทิศตนให้ลัทธิคอมมิวนิสต์ กินสเบิร์กเรียนที่มหาวิทยาลัยโคลัมเบีย เขาสนิทสนมกับเพื่อนนักศึกษาชื่อเครู๊จก (1922 - 1969) และวิลเลียม เบอโรส์ (1914 - 1997) ซึ่งเป็นผู้แต่งนวนิยายที่มีเนื้อหารุนแรงเกี่ยวกับโลกผิดกฎหมายของคนติดเฮโรอีนหลายเรื่องอาทิ *เดอะ เนกเคด ลันซ์*

(*The Naked Lunch*) (1959) บุคคลทั้งสามนี้เป็นหัวใจสำคัญของขบวนการปิดกั้นกวีนิพนธ์ปิดเป็นมุขปาฐะ วนเวียนซ้ำไปซ้ำมา และจะได้บรรณาธิการมหาศาลเมื่ออ่านออกเสียง สาเหตุใหญ่ก็เนื่องมาจากกวีนิพนธ์แบบนี้พัฒนาจากการอ่านบทกวีในคลับ “ใต้ดิน” บางคนอาจมองว่ากวีนิพนธ์แบบนี้เป็นบรรพบุรุษของดนตรีเร็ปที่แพร่หลายอยู่ในทศวรรษ 1990 กวีนิพนธ์ปิดเป็นรูปแบบวรรณกรรมที่ต่อต้านสถาบันมากที่สุดในสหรัฐอเมริกา แต่ภายใต้ถ้อยคำที่น่าตกใจนั้นแฝงด้วยความรักในประเทศชาติ กวีนิพนธ์นี้เป็นเสียงร้องของความเจ็บปวดและโกรธแค้นต่อสิ่งที่กวีมองว่าเป็นการสูญเสียความบริสุทธิ์ไร้เดียงสาและการสูญเสียที่น่าใจหายของทรัพยากรมนุษย์และวัตถุของอเมริกา

บทกวีอย่างเช่น ฮาวล์ (*Howl*) (๑๙๕๖) ของอัลเลน กินสเบิร์ก ได้พลิกโฉมหน้ากวีนิพนธ์ตามแบบแผนจนสิ้น

I saw the best minds of my generation destroyed by
madness, starving hysterical naked,
dragging themselves through the negro streets at dawn
looking for an angry fix, angelheaded hipsters burning
for the ancient heavenly connection to the stary
dynamo in the machinery of night...

เทเนสซี วิลเลียมส์ เกิดในรัฐมิสซิสซิปปี เป็นบุคคลในวงการวรรณกรรมที่มีความซับซ้อนมากกว่าใครๆ ในช่วงกลางศตวรรษที่ 20 ผลงานของเขาเน้นเกี่ยวกับอารมณ์ปรวนแปรภายในครอบครัว ซึ่งส่วนใหญ่จะเป็นครอบครัวในภาคใต้ เขามีชื่อเสียงในด้านการใช้คำซ้ำๆ การใช้ภาษากวีชาวใต้

เทนเนสซี วิลเลียมส์
(Tennessee Williams)
(1911 - 1983)

ฉากสมัยโบราณแปลกประหลาด และการสำรวจ
อารมณ์มนุษย์ตามหลักจิตวิทยาของฟรอยด์ เขาเป็น
นักเขียน อเมริกันคนแรกๆ ที่ใช้ชีวิตแบบรักร่วมเพศ
อย่างเปิดเผย วิลเลียมส์อธิบายว่าการคร่ำครวญทวนให้
ของตัวละคร ที่ทุกข์ทรมานของเขานั้นแสดงให้เห็น
ความอ้างว้างเดียวดาย ตัวละครของเขาใช้ชีวิตที่ทุกข์
ทรมานอย่างล้นเหลือ

วิลเลียมส์เขียนบทละครขนาดยาวมากกว่า
20 เรื่อง หลายเรื่องเป็นอัตชีวประวัติ เขาก้าวสู่จุดยอดในอาชีพตั้งแต่แรกๆ คือ
ในทศวรรษ 1940 ด้วยผลงานชื่อ *ตึกตาแก้ว* (*The Glass Menagerie*) (1944)
และ *รถรางคันนั้น* ชื่อ *ปรารถนา* (*A Streetcar Named Desire*) (1949) ไม่มี
งานชิ้นใดของเขา ที่เขียนในช่วงกว่าสองทศวรรษต่อมาจะได้รับความสำเร็จและ
มีความมั่งคั่งมาทำงานสองชิ้นนี้

ยูโดรา เวลที เกิดในรัฐมิสซิสซิปปีในครอบครัวชาวเหนือที่มั่งคั่งซึ่งย้าย
ถิ่นฐานลงมาทางใต้ เธอได้รับการชี้นำจากนักเขียนนวนิยาย โรเบิร์ต เพนน์
วอร์เรน และ แคเธอรีน แอนน์ พอร์เตอร์ อันที่จริง
พอร์เตอร์เขียนคำนำให้แก่งานสี่รวมเรื่องสั้นเล่มแรกของ
เวลที ชื่อ *อะ เคอร์เทน ออฟ กรีน* (*A Curtain of Green*)
(1941) เวลทีซึ่งมีอายุน้อยกว่าพอร์เตอร์เขียนหนังสือโดย
เลียนแบบจากพอร์เตอร์ แต่เธอสนใจในเรื่องน่าขันและ
ผิดประหลาดมากกว่า เช่นเดียวกับเพื่อนนักเขียนชาวใต้
แฟลนเนอรี โอคอนเนอร์ เวลทีมักจะนำตัวละครผิดปกติ
พิสดาร หรือแปลกประหลาดมาเขียน

ยูโดรา เวลที
(Eudora Welty)
(1909 - 2001)

แม้ว่างานของเธอจะมีความรุนแรง แต่ไทพริบอันแหลมคมของเวลาที่นั้นแสดงถึงความมีมนุษยธรรมและการมองในแง่บวก หนังสือรวมเรื่องสั้นของเธอมี *เดอะ ไวด์ เน็ต (The Wide Net)* (1943) *เดอะ โกลเดน แอปเปิลส์ (The Golden Apples)* (1949) *เดอะ ไบรด์ ออฟ เดอะ อินนิสฟอลเลน (The Bride of the Innisfallen)* (1955) และ *มูน เลค (Moon Lake)* (1980) เวลที่ยังเขียนนวนิยายเช่นเรื่อง *เดลตา เว็ดดิ้ง (Delta Wedding)* (1946) ซึ่งเน้นให้เห็นครอบครัวชาวไร่สมัยใหม่ และ *ดิ ออพติมิสต์ส์ ดอว์เทอร์ (The Optimist's Daughter)* (1972)

ราล์ฟ เอลลิสัน เป็นชาวมิดเวสต์ เกิดในโอคลาโฮมา เขาเรียนที่สถาบันทัสเคเกี (Tuskegee Institute) ในภาคใต้ของสหรัฐอเมริกา อาชีพด้านอักษรศาสตร์ของเขานั้นแปลกประหลาดอย่างยิ่ง นั่นคือเขียนหนังสือที่ได้รับการ

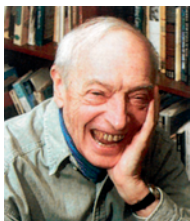
ราล์ฟ เอลลิสัน
(Ralph Ellison) (1914 - 1994)

ยกย่องอย่างสูงเพียงเล่มเดียว แล้วก็แทบไม่มีผลงานอื่นอีก

นวนิยายเรื่องนั้นคือ *มนุษย์ล่องหน (Invisible Man)* (1952) เป็นเรื่องราวของชายผิวดำซึ่งมีชีวิตในห้องใต้ดินที่สว่างไสวด้วยไฟฟ้าที่ขโมยจากบริษัทไฟฟ้า หนังสือเล่าประสบการณ์ที่พิสดารของเขา เมื่อเขาได้รับทุนเล่าเรียนในวิทยาลัยสำหรับคนผิวดำล้วน เขาก็ถูกคนผิวขาวเยาะเย้ย เมื่อเขาไปเรียน เขาเห็นอิทธิกรบตีเหยียดหยามเรื่องที่เป็นปัญหาของชาวอเมริกันผิวดำ ชีวิตนอกวิทยาลัยก็เลวร้ายพอกัน แม้แต่ศาสนา ก็ไม่ได้ช่วยปลอบใจให้ดีขึ้น นักเทศน์กลายเป็นอาชญากร นวนิยายเรื่องนี้กล่าวโทษสังคมว่าไม่สามารถสร้างอุดมการณ์ให้แก่ประชาชน ไม่ว่าจะ เป็นผิวขาว หรือผิวดำ และสร้างสถาบันที่จะทำให้อุดมการณ์เหล่านั้นกลายเป็นจริง หนังสือมีแก่นเรื่อง

เกี่ยวกับคนต่างผิว เนื่องจาก “มนุษย์ล่องหน” นั้นไม่ได้ล่องหนด้วยตัวเอง แต่ล่องหนเพราะคนอื่น ๆ ตามอดจากอคติ จนมองไม่เห็นตัวตนของเขาอย่างที่เขาเป็น

ซอล เบลโลว์ เกิดในแคนาดาและเติบโตขึ้นมาในชิคาโก เขามีพื้นเพเป็นชาวยิวรัสเซีย เขาเรียนสาขามานุษยวิทยาและสังคมวิทยาในมหาวิทยาลัย ซึ่งส่ง

ซอล เบลโลว์
(Saul Bellow) (1915 - 2005)

อิทธิพลต่อการเขียนของเขาอย่างมหาศาล เขาเคยกล่าวว่าเขาเป็นหนี้มหาศาลต่อนักเขียนนวนิยายแนวสังคมนิยมชาวอเมริกัน ฮิวโดธอร์ ไดรเซอร์ที่ทำให้เขาเปิดกว้างต่อประสบการณ์ที่หลากหลายและอารมณ์ที่เกิดจากประสบการณ์นั้น ๆ เบลโลว์ได้รับการยกย่องอย่างสูง และได้รับรางวัลโนเบลสาขาวรรณคดีในปี 1976

นวนิยายแบบอัตถิภาวนิยม (existentialist) เรื่องแรก ๆ ที่ออกจะน่ากลัว ได้แก่ *แดงกลิง แมน* (*Dangling Man*) (1944) เป็นการศึกษาตามแบบฉบับของคาฟคา (Kafkaesque) ในตัวชายคนหนึ่งซึ่งกำลังรอการถูกเกณฑ์เข้าเป็นทหารในกองทัพ และเรื่อง *เดอะ วิกทิม* (*The Victim*) (1947) เกี่ยวกับความสัมพันธ์ระหว่างชาวยิวกับคนที่ไม่ใช่ยิว ในทศวรรษ 1950 เรื่องของเขาหันไปสู่ลักษณะขบขันมากขึ้น เขาใช้การบรรยายแบบบุรุษที่หนึ่ง เล่าเรื่องการผจญภัยที่สนุกสนานใน *ดิ แอดเวนเจอร์ส ออฟ ออจี มาร์ช* (*The Adventures of Augie March*) (1953) ซึ่งเป็นเรื่องของนักธุรกิจที่อาศัยในเมืองใหญ่และมีลักษณะนิสัยเหมือนฮัก ฟินน์ ซึ่งต่อมากลายเป็นพ่อค้าตลาดมืดในยุโรป และเรื่อง *เฮนเดอร์สัน เดอะ เรน คิง* (*Henderson the Rain King*) (1959) ชุดนวนิยายที่มีเนื้อหากึ่งหนักกึ่งขบขันเกี่ยวกับเศรษฐกิจกลางคนที่ไม่สมหวังในความใฝ่ฝัน จนทำให้ต้องเดินทาง

ไปแอฟริกา

ผลงานระยะหลังๆ ของเบลโลว์ได้แก่ *เฮอรัซอก (Herzog)* (1964) เกี่ยวกับชีวิตยุ่งเหยิงของอาจารย์ชาวอังกฤษโรคประสาท ซึ่งเชี่ยวชาญเรื่องอัตตาแบบจินตนิยม (romantic self) *มิสเตอร์ แซมเลอร์ส แพลเน็ต (Mr. Sammler's Planet)* (1970) *ฮัมโบลด์ส กิฟต์ (Humboldt's Gift)* (1975) และอัตชีวประวัติ *เดอะ ดีนส์ ดีเซมเบอร์ (The Dean's December)* (1982) เรื่อง *ซีส เดอะ เดย์ (Seize the Day)* (1956) เป็นนิยายขนาดสั้นที่หลักแหลม เป็นเรื่องของนักธุรกิจที่ล้มเหลว ทอมมี วิลเฮม ซึ่งกลัดกลุ้มกับความไร้ความสามารถจนกลายเป็นคนไร้ความสามารถไปจริงๆ เขาล้มเหลวเรื่องผู้หญิง การงาน เครื่องจักรกลและตลาดเครื่องอุปโภคบริโภค ซึ่งทำให้เขาหมดตัว วิลเฮมเป็นตัวอย่างของ *ชเลเมียล (schlemiel)* ในตำนานความเชื่อของยิว คือคนที่มักประสบกับโชคร้าย อย่างไม่อาจหลีกเลี่ยงได้

จอห์น ชิฟเวอร์ มักได้รับการเรียกขานว่า เป็น “นักเขียนนวนิยายที่เสียดสีพฤติกรรมชนชั้น” (“novelist of manners”) เขายังเป็นที่รู้จักในด้านเรื่องสั้นที่ทรูหราและล่อแหลม ซึ่งเปิดโปงโลกธุรกิจในนิวยอร์ก โดยดูจากผลกระทบที่มีต่อ

นักธุรกิจ ภรรยา ลูก และเพื่อนของพวกเขา

ความปรารถนาในความรักหรือความแน่นอนเชิงอภิปรายที่เป็นความรู้สึกเศร้าสร้อย และดูเหมือนจะสิ้นหวังเผยให้เห็นในเรื่องเล่าตามแบบฉบับของเชคอฟ (Chekhovian) ที่ชิฟเวอร์บรรจงवादไว้ ซึ่งรวมเล่มอยู่ใน *เดอะ เวย์ ซัม พีเพิล ลิฟ (The Way Some People Live)* (1943) *เดอะ เฮาส์เบรกเกอร์ ออฟ เซดี้ ฮิลล์ (The Housebreaker of Shady Hill)*

จอห์น ชิฟเวอร์
(John Cheever)
(1912 - 1982)

(1958) ซัม พีเพิล เพลสเชส แอนด์ ธิงส์ แดต วิลล์ นีอิด แอพเพียร์ อิน มาย เนกซ์ต นอเวล (Some People, Places, and Things That Will Not Appear in My Next Novel) (๑๙๖๑) เดอะ บริกาเดียร์ แอนด์ เดอะ กอล์ฟ วิโดว์ (The Brigadier and the Golf Widow) (1964) และ เดอะ เวิลด์ ออฟ แอปเปิลส์ (The World of Apples) (1973) เรื่องเหล่านี้เผยให้เห็นตัวตนของเขาที่เป็นคนไม่ใส่ใจ ขี้เล่น และไม่ยำเกรง และมีชื่อเรื่องที่บอกเป็นนัยว่าเป็นเรื่องเกี่ยวกับอะไร

นอกจากนั้น ซีฟเวอร์ยังตีพิมพ์นวนิยายหลายเรื่อง ได้แก่ เดอะ วอปช็อต สแกนดัล (The Wapshot Scandal) (1964) บุลเล็ต พาร์ก (Bullet Park) (1969) และ ฟอลคอนเนอร์ (Falconer) (1977) ซึ่งเรื่องหลังนี้เป็นอัตชีวประวัติเป็นส่วนมาก

เช่นเดียวกับ ซีฟเวอร์ จอห์น อัปไดก์ ก็ได้รับการจัดประเภทเป็นนักเขียนที่เสียดสีพฤติกรรมมนุษย์โดยใช้ฉากขานเมือง แก่นเรื่องในครอบครัว สะท้อนให้เห็นความเปราะบางและความไม่สมปรารถนา และโดยเฉพาะอย่างยิ่ง ท้องเรื่องสมมติบนฝั่งทะเลตะวันออกของสหรัฐฯ ในแมสซาชูเซตส์ และเพนซิลเวเนีย

อัปไดก์มีชื่อเสียงโด่งดังที่สุดจากหนังสือชุด แรบบิต (Rabbit) หัวเล่มที่เสนอภาพชีวิตของชายคนหนึ่ง คือแฮร์รี “แรบบิต” อังสตรอม ตลอดชีวิตขึ้นๆ ลงๆ ของเขาในช่วงสี่ทศวรรษของประวัติศาสตร์สังคม และการเมืองอเมริกัน เรื่อง แรบบิต รัน (Rabbit, Run) (1960) เป็นกระจกสะท้อนสภาพในทศวรรษ 1950 โดยอังสตรอมเป็นสามีนุ่มที่ห่างเหินและไร้จุดหมาย เรื่อง แรบบิต รีดักซ์ (Rabbit Redux) (1971)

จอห์น อัปไดก์
(John Updike)
(1932 -)

เน้นที่วัฒนธรรมสวนกระแสของทศวรรษ 1960 เราพบอั้งสตรีตรอมยังคงปราศจากจุดหมายหรือจุดประสงค์ชัดเจนและหมดหนทางที่จะหนีจากความซ้ำซากจำเจในเรื่อง แรบบิต อีส ริช (Rabbit Is Rich) (1981) แสร์กลายเป็นนักธุรกิจที่ประสบความสำเร็จ ในช่วงทศวรรษ 1970 เมื่อสิ้นยุคเวียดนาม นวนิยายเรื่องสุดท้ายคือ แรบบิต แอต เรสต์ (Rabbit at Rest) (1990) กล่าวถึงการที่อั้งสตรีตรอมยอมรับความเป็นจริงในชีวิต ก่อนจะหัวใจวายตายตามท้องเรื่องที่เกิดในทศวรรษ 1980

อัฟโดร์มีสไตล์การเขียนที่ฉลาดปราดเปรื่องกว่านักเขียนใดๆ ในสมัยปัจจุบัน และเรื่องสั้นของเขาเป็นตัวอย่างที่ดีสำหรับแนวการเขียนและความคิดสร้างสรรค์แบบนี้

นอร์มัน เมเลอร์ ทำให้ตัวเองกลายเป็นนักเขียนที่โดดเด่นมากที่สุดในทศวรรษ 1960 และ 1970 เขาเป็นผู้ร่วมก่อตั้งนิตยสารรายสัปดาห์ เดอะ วิลเลจ

นอร์มัน เมเลอร์
(Norman Mailer) (1923 -)

วอยซ์ (The Village Voice) ในนิวยอร์กที่มีแนวคิดต่อต้านสถาบัน เมเลอร์โฆษณาตัวเองพร้อมกับความคิดเห็นทางการเมืองของเขา เขาหิวกระหายประสบการณ์ สไตล์แข็งแรงแรง และความเป็นบุคคลสาธารณะที่น่าจับตา เขาจึงเดินตามรอยของเออร์เนสต์ เฮมิงเวย์ และเพื่อจะได้มุมมองกว้างไกลในเรื่องการลอบสังหารประธานาธิบดีจอห์น เอฟ. เคนเนดี การประท้วงสงครามเวียดนาม การปลดปล่อยชนผิวดำ และขบวนการสตรี เขาจึงสร้างตัวละครชายชาติเร่ๆ แบบอัตถิภาวนิยม (ในหนังสือเรื่อง เซ็กซวล โพลิติกส์ (Sexual Politics) เคต มิลเล็ตต์บอกว่า เมเลอร์เป็นแบบฉบับของชายที่ภูมิใจในความเป็นชายชาติเร่และดูหมิ่น

สตรี) เมเลอร์ผู้ไม่มีใครรู้จักอยู่ แต่งงานถึงหกครั้ง และสมัครเข้ารับเลือกตั้งเป็นนายกเทศมนตรีของนิวยอร์กด้วย

หลังจากมีประสบการณ์จากการตัดเขียนข่าวด้วยเทคนิคการเขียนข่าวแบบใหม่ (New Journalism) ในผลงานชื่อ *ไมอามี แอนด์ เดอะ ซิจ ออฟ ชิคาโก* (*Miami and the Siege of Chicago*) (1968) ซึ่งกล่าวถึงการประชุมเพื่อเลือกตัวแทนพรรคเข้าชิงตำแหน่งประธานาธิบดีสหรัฐฯ ในปี 1968 และเรื่อง *เดอะ เอ็กซีคิวชันเนอร์ส ซอง* (*The Executioner's Song*) ซึ่งเป็นเรื่องเกี่ยวกับการประหารชีวิตฆาตกรที่ต้องโทษประหารรายหนึ่ง (1979) เมเลอร์ได้หันมาเขียนนวนิยายยากๆ เช่น *แอนเซนต์ อีฟนิงส์* (*Ancient Evenings*) (1983) ซึ่งมีท้องเรื่องอยู่ในอียิปต์สมัยโบราณ และ *ฮาร์ลอตต์ส โกลด์* (*Harlot's Ghost*) (1991) ซึ่งเป็นเรื่องเกี่ยวกับสำนักข่าวรองกลางของสหรัฐฯ (ซีไอเอ) แต่ผลงานทั้งสองเรื่องนี้ยังมีข้อบกพร่องอยู่

นักเขียนนวนิยายชาวแอฟริกันอเมริกัน **โทนี มอริสัน** เกิดในโอไฮโอ ในครอบครัวเคร่งศาสนา เธอศึกษาที่มหาวิทยาลัย ฮาวเวิร์ดในวอชิงตัน ดีซี และทำงานเป็นบรรณาธิการอาวุโสในสำนักพิมพ์ใหญ่ที่วอชิงตัน และเป็นอาจารย์ผู้ทรงเกียรติในมหาวิทยาลัยหลายแห่ง

บันทึกคติที่มอริสันร้อยเรียงอย่างวิจิตรสร้างชื่อเสียงระดับนานาชาติให้แก่เธอ ในนวนิยายที่เกี่ยวกับวิญญาณของเธอหลายเรื่อง มอริสันสร้างอัตลักษณ์ที่ซับซ้อนของคนผิวดำในลักษณะแบบสากล ในงานช่วง

โทนี มอริสัน
(Toni Morrison) (1931 -)

แรกของเธอ *เดอะ บลูเอสต์ อาย* (*The Bluest Eye*) (1970) เด็กหญิงผิวดำผู้มุ่มมันเล่าเรื่องราวของเพโคลา บริดลฟีฟ ซึ่งเสียชีวิตจากการทารุณโดยพ่อ เพโคลา

เชื่อว่านัยน์ตาสีดำของเธอกลายเป็นสีฟ้าได้อย่างมหัศจรรย์ ซึ่งจะทำให้ใครๆ รักเธอ มอริสสันบอกว่าเธอกำลังสร้างอัตลักษณ์สำหรับตัวเองในฐานะนักเขียนจากนวนิยายเรื่องนี้ “ฉันเป็นเพโคลา เป็นคลอเดีย เป็นทุกคน”

ซูลา (Sula) (๑๙๗๓) บรรยายมิตรภาพเหนียวแน่นของผู้หญิงสองคน มอริสสันวาดภาพผู้หญิงแอฟริกันอเมริกันเป็นตัวละครที่มีเอกลักษณ์ของตัวเองอย่างเต็มที่ และไม่ใช่รูปแบบตายตัวที่ใครๆ มอง ซอง ออฟ โซโลมอน (Song of Solomon) (1977) ของมอริสสันชนะรางวัลหลายรางวัล เล่าถึงชายผิวดำ มิลค์แมน เดด และความสัมพันธ์อันซับซ้อนที่มีต่อครอบครัวและชุมชน บีเลฟเวด (BeLoved) (1987) เป็นเรื่องราวสะเทือนใจเกี่ยวกับผู้หญิงที่ยอมฆ่าลูกๆ ดึกว่า จะยอมให้ลูกๆ มีชีวิตเยี่ยงทาส นิยายเรื่องนี้ใช้เทคนิคการเล่าแบบสังขนิมิตแนวมายา (magical realism) ในการเสนอภาพของตัวละคร ลีกลับชื่อ บีเลฟเวด ซึ่งหวนกลับมาอยู่กับแม่ที่เชือดคอเธอจนตาย แจ๊สส์ (Jazz) (1992) วางท้องเรื่องในซาร์เล็มในทศวรรษ 1920 เป็นเรื่องราวของความรักและฆาตกรรม ในปี 1993 มอริสสันได้รับรางวัลโนเบลสาขาวรรณกรรม

วรรณกรรมร่วมสมัย

เมื่อสิ้นศตวรรษที่ 20 และเริ่มศตวรรษที่ 21 ความเคลื่อนไหวมวลชนทางสังคมและภูมิศาสตร์ อินเทอร์เน็ต การอพยพ และโลกาภิวัตน์ ได้ย้าถึงภาวะแบบอัตวิสัยของนักเขียนในบริบทของวัฒนธรรมที่แบ่งแยก นักเขียนร่วมสมัยบางคนสะท้อนเนื้อเรื่องที่เข้าถึงได้ง่ายขึ้น สำหรับนักประพันธ์หลายคน ภูมิภาคคือฉากในท้องเรื่องที่สำคัญ ไม่ใช่ประเทศอเมริกาโดยรวม

กวีร่วมสมัยที่น่าทึ่งที่สุดคนหนึ่งคือ หลุยส์ กิลิค เธอเกิดในนครนิวยอร์ก และเป็นกวีที่ได้รับการเชิดชูของสหรัฐฯ สำหรับปี 2003 - 2004 กิลิคเติบโตขึ้น

โดยมีความรู้สึกผิดติดตัวอยู่ตลอด เนื่องจากพี่สาวตายไปก่อน เธอศึกษาที่

หลุยส์ กลีค

(Louise Glück) (1943 -)

วิทยาลัยซาราห์ ลอว์เรนซ์และมหาวิทยาลัยโคลัมเบีย กับกวี ลีโอนี แอดัมส์และสแตนลีย์ คูนิตซ์ กวีนิพนธ์มากมายของเธอเป็นเรื่องของความสูญเสียอย่างน่าเสียดาย หนังสือแต่ละเล่มของกลีคพยายามคิดค้นกลวิธีการเขียนแบบใหม่ๆ ทำให้ยากที่จะสรุปลักษณะงานเขียนของเธอ

ในเรื่อง *เดอะ ไรลด์ ไอริส (The Wild Iris)*

(1992) ที่น่าตราตรึงใจ ดอกไม้ชนิดต่างๆเอื้อนเอ่ย

เป็นบทพูดเดี่ยวสั้นๆ เริงอภิปรายญา บทกวีชื่อเดียวกับหนังสือ ซึ่งเป็นการค้นหาเรื่องการฟื้นคืนชีวิตนั้น อาจถือว่าเป็นตัวอย่างของผลงานของกลีคโดยรวมก็ได้ ดอกไอริสป่า ซึ่งเป็นดอกไม้สีน้ำเงินแสนสวยออกจากกระเปาะที่หลับใหลมาตลอดฤดูหนาว กล่าวว่ “It is terrible to survive / as consciousness / buried in the dark earth.”

From the center of my life came
a great fountain, deep blue
shadows on azure seawater.

กวีนิพนธ์ของ **บิลลี คอลลินส์** นั้นสดชื่นแจ่มจรัส คอลลินส์ใช้ภาษาในชีวิตประจำวันเพื่อบันทึกรายละเอียดมากมายที่เกิดขึ้นในชีวิตแต่ละวัน โดยเล่าเกี่ยวกับกิจกรรมประจำวัน (รับประทานอาหาร ทำงานบ้าน เขียนหนังสือ) ผสมผสานกับเรื่องทางวัฒนธรรม อารมณ์ขันและความคิดริเริ่มของเธอทำให้มีผู้อ่านผลงานของเธออย่างกว้างขวาง แม้ว่าบางคนจะค่อนข้างชอบคอลลินส์ว่างานของเธอ

บิลลี คอลลินส์
(Billy Collins)
(1941 -)

ต้นเกินไป แต่จินตนาการของเขาที่เหนือการคาดเดา
นั้นอาจเปิดให้เราก้าวเข้าไปสู่โลกอันลึกลับ

งานเขียนของคอลลินส์มีรูปแบบของคติเหนือ
จริง (surrealism) ที่นำมาปรับใช้ บทกวีสั้นๆ ของ
เขาขับเคลื่อนจินตนาการ สู่สถานการณ์ที่เหนือจริงขึ้น
เรื่อยๆ และลงเอยด้วยอารมณ์ที่ผ่อนคลายในที่สุด
บทกวีสั้นๆ “เดอะ เดด” (“The Dead”) จาก *เซลลิง
อะโลน อะราวนด์ เดอะ รูม: บทกวีใหม่ที่คัดสรร*

(*Sailing Alone Around the Room: New and Selected Poems*) (2001)

ให้ความรู้สึกรู้สึกว่าคอลลินส์ปล่อยความคิดให้ล่องลอยบรรเจิดแล้วจึงค่อยๆ กลับ
ลงแตะพื้น ราวกับนกบินลงเกาะ

The dead are always looking down on us, they say,
while we are putting on our shoes or making a sandwich,
they are looking down through the glass-bottom boats of
heaven
as they row themselves slowly through eternity.

นักเขียนที่มีสไตล์น่าทึ่ง แอนนี่ พูลส์ เขียนเรื่องราวเกี่ยวกับชาวนิว
อิงแลนด์ภาคเหนือที่ต่อสู้ดิ้นรนใน *ฮาร์ต ซองส์* (*Heart Songs*) (1988)
นวนิยายเรื่องเยี่ยมของเธอ *เดอะ ชิปปิง นิวส์* (*The Shipping News*) (1993)
วางท้องเรื่องที่ภาคเหนือขึ้นไปอีก คือในนิวฟันด์แลนด์ แคนาดา พูลส์ยังใช้
เวลาหลายปีในแดนตะวันตก และเรื่องสั้นเรื่องหนึ่งของเธอได้รับการสร้างเป็น

ภาพยนตร์ในปี 2006 คือเรื่อง “โบรกแบค เมาน์เทน” (“Brokeback Mountain”)

ริชาร์ด ฟอร์ด เกิดในมิสซิสซิปปี เขาเริ่มเขียนในแบบของฟอล์กเนอร์ แต่โด่งดังที่สุดจากนวนิยายละเอียดประณีตที่มีท้องเรื่องในนิวเจอร์ซีย์ เรื่อง *เดอะสปอร์ตไรเตอร์* (*The Sportswriter*) (1986) และภาคต่อมาของเรื่องนี้ คือ *อินดีเพนเดนซ์ เดย์* (*Independence Day*) (1995) ภาคหลังนี้เป็นเรื่องของแฟรงก์ บาสคอมบ์

ริชาร์ด ฟอร์ด
(Richard Ford) (1944 -)

คนรักและเพื่อนฝูง ตลอดจนการงาน บาสคอมบ์เป็นคนอ่อนไหวและฉลาดเฉลียว เขาบอกว่าสิ่งที่เขาเลือกทำนั้นก็เพื่อ “หนีห่างจากความเจ็บปวดของความเสียหายอย่างรุนแรง” ความว่างเปล่าที่เขารู้สึก ประกอบกับห้างสรรพสินค้าและบ้านจัดสรรใหม่ๆ ไร้เอกลักษณ์ ซึ่งเขาผ่านอย่างไม่จับสั่นนั้น เป็นสิ่งที่ขัดแย้งอย่างเจ็บๆ ถึงมโนภาพของฟอร์ดเกี่ยวกับความรู้สึกว่างเปล่าไร้จุดหมายของคนทั้งประเทศ

แคลิฟอร์เนียภาคเหนือเป็นแหล่งกำเนิดผลงานประพันธ์ชิ้นเยี่ยมๆ ของชาวอเมริกันเชื้อสายเอเชีย ซึ่งมีแก่นเรื่องสำคัญอยู่ที่ครอบครัว บทบาทของเพศ ความขัดแย้งระหว่างคนต่างรุ่น และการแสวงหาอัตลักษณ์ นักเขียนชาวอเมริกันเชื้อสายเอเชียคนหนึ่งจากแคลิฟอร์เนียคือเอมี แทน นวนิยายขายดีเรื่อง *เดอะจอย ลัค คลับ* (*The Joy Luck Club*) ของเธอกลายเป็นภาพยนตร์ยอดเยี่ยมใน

แอนนี พรูลซ์
(Annie Proulx) (1935 -)

เอมี แทน (Amy Tan)
(1952 -)

ปี 1993 แต่ละบทซึ่งมีเรื่องราวเชื่อมโยงกันกล่าวถึง
ชะตากรรมที่แตกต่างของแม่กับลูกสาวสี่คู่ นวนิยาย
ของแทนที่มีเรื่องราวเกี่ยวกับประเทศจีนในอดีตและ
สหรัฐอเมริกา ในปัจจุบัน ได้แก่ เดอะ ฮันเดรด ซีเคร็ต
เซนเซส (The Hundred Secret Senses) (1995)
ซึ่งเล่าถึงพี่สาวน้องสาวต่างมารดา และ เดอะ
ไบเนซเซตเตอร์ส ดอเทอร์ (The Bonesetter's Daughter)
(2001) เกี่ยวกับลูกสาวที่ปรนนิบัติดูแลแม่

เชอร์แมน อเล็กซี เป็นชาวพื้นเมืองอินเดียนจากสโปกเคน/เกอร์ดาลิน
เขาเป็นนักเขียนนวนิยายชาวพื้นเมืองอเมริกันที่อายุน้อยที่สุดที่ก้าวสู่ชื่อเสียง
ระดับชาติ อเล็กซีเล่าเรื่องที่ไม่สะท้อนอารมณ์แต่แฝงอารมณ์ขันเกี่ยวกับชีวิต
ชาวพื้นเมืองอินเดียน เขามองการผสมผสานอย่างไม่กลมกลืนของขนบประเพณี
และวัฒนธรรมสมัยใหม่ ชุดนวนิยายของเขาได้แก่ เรสเซอร์เวชัน บลูส์
(Reservation Blues) (1995) และ เดอะ โลก เรนเจอร์
แอนด์ ทอนโท ฟิสต์ไฟท์ อิน เฮฟเวน (The Lone
Ranger and Tonto Fistfight in Heaven) (1993) ซึ่ง
เป็นแรงบันดาลใจสำหรับภาพยนตร์เกี่ยวกับชีวิตใน
เขตสงวนสำหรับอินเดียนแดงเรื่อง สโมค ซิกแนลส์
(Smoke Signals) (1998) ซึ่งอเล็กซีเขียนบทภาพยนตร์
เอง หนังสือรวมเรื่องสั้นเล่มล่าสุดของ อเล็กซี คือ เดอะ
ทัฟเฟิสต์ อินเดียน อิน เดอะ เวิลด์ (The Toughest
Indian in the World) (2000)

เชอร์แมน อเล็กซี
(Sherman Alexie)
(1966 -)